

8. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. Η ΣΥΝΑΞΙΣ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ
ΜΙΧΑΗΛ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Τρισηλίου Θεότητος, παραστάτης φαιδρότατος, Μιχαήλ δεικνύμενος Ἀρχιστράτηγε, μετὰ τῶν ἄνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος· Ἅγιος εἶ ὁ Πατήρ, Ἅγιος ὁ συνάναρχος Λόγος, Ἅγιος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μία δόξα, βασιλεία μία φύσις, μία Θεότης καὶ Δύναμις.

Καὶ τό εἶδος σου πύρινον, καί τό κάλλος θαυμάσιον, Μιχαήλ πρωτάγγελε· τῇ αὐλῷ γάρ, φύσει διέρχη τὰ πέρατα, πληρῶν τὰ προστάγματα, τοῦ τῶν ὅλων Ποιητοῦ, δυνατὸς ἐν ἰσχύϊ σου, γνωριζόμενος, καὶ πηγὴν ἰαμάτων τὸν ναόν σου, ἐργαζόμενος τῇ κλήσει, σοῦ τῇ ἀγία τιμώμενον.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους σου, ὡς περ γέγραπται πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοῦντας σοι φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ἀνέδειξας Κύριε, σοῦ τῶν Ἀρχαγγελικῶν, Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγον, σοῦ τοῖς νεύμασι, καθυπεύκοντα Λόγε, καὶ τὸν ὕμνον, τὸν τρισάγιον ἐν φόβῳ, ἀναφωνοῦντα τῇ δόξῃ σου.

Νοῦς ὁ προαιώνιος, φῶς ὑπεστήσατο δευτε-

8. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΑΡΧΑΓΓΕΛΩΝ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ
ΑΣΩΜΑΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα:

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Ὡς παραστάτης λαμπρὸς πού εἶσαι τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγε, μαζί μέ τίς οὐράνιες Δυνάμεις κραυγάζεις χαίροντας· Ἅγιος εἶσαι ὁ Πατέρας, Ἅγιος εἶσαι ὁ Λόγος πού μαζί του δέν ἔχεις ἀρχή, Ἅγιος εἶσαι καί τό Ἅγιο Πνεῦμα, μία δόξα, μία βασιλεία, μία φύση, μία Θεότητα καί δύναμη.

Καί ἡ μορφή σου εἶναι πύρινη, καί τό κάλλος σου θαυμάσιο, Μιχαήλ Ἀρχάγγελε· Διότι μέ τήν αὐλή φύση σου διέρχεσαι τὰ πέρατα ἐκπληρώνοντας τὰ προστάγματα τοῦ Ποιητοῦ τῶν ὅλων, ἀναγνωριζόμενος δυνατὸς μέ τήν ἰσχύ σου, καί κάνοντας πηγὴ τῶν θεραπειῶν τό ναό σου, πού τιμᾶται μέ τό ἅγιο ὄνομά σου.

Ἐσύ πού κάνεις τοὺς Ἀγγέλους σου πνεύματα, καθὼς εἶναι γραμμένο, καί τοὺς λειτουργοὺς σου (τοὺς ὑπηρέτες σου) φλόγα πυρός (φωτιάς), ἀνάμεσα στά ἀγγελικά σου τάγματα, Κύριε, ἀνέδειξες τό Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγο, ὁ ὁποῖος ὑπακούει, Λόγε τοῦ Θεοῦ, στίς προσταγές σου, καί ἀναφωνεῖ μέ φόβο στή δόξα σου τόν τρισάγιον ὕμνο.

Ὁ προαιώνιος Νοῦς, ὁ Θεός, σέ τοποθέτησε ὡς δευτε-

ρον, Γαβριήλ σε μεθέξεσιν, ἐνθέοις φωτίζοντα, πᾶσαν οἰκουμένην, καὶ τὸ ἀπ' αἰῶνος, ἀνακαλύπτοντα ἡμῖν, θεῖον καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, ἐν μήτρᾳ σωματούμενον, Παρθενικῇ τὸν ἀσώματον, καὶ γενόμενον ἄνθρωπον, εἰς τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Θρόνῳ παριστάμενος, τῆς τρισηλίου Θεότητος, καὶ πλουσίως λαμπόμενος, ταῖς θείαις λαμπρότησι, ταῖς ἐκπεμπομέναις, ἀπαύστως ἐκεῖθεν τοὺς ἐπὶ γῆς χαρμονικῶς, χοροστατοῦντας καὶ εὐφημοῦντας σε, παθῶν ἀχλύος λύτρωσαι, καὶ φωτισμῷ καταλάμπρυνον, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θραῦσον τὰ φρουράγματα, τῶν ἐκ τῆς Ἄγαρ τῆ ποιμνῆ σου, συνεχῶς ἐπερχόμενα, κόπασον τὰ σχίσματα τὰ τῆς Ἐκκλησίας, πράυνον τὸν σάλον, τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν, ῥῦσαι κινδύνων καὶ περιστάσεων, τοὺς πόθῳ σε γεραίροντας, καὶ σοῦ τῆ σκέπη προστρέχοντας, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα...

Συγχαρήτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Ἀγγέλων ταξιαρχίαι· ὁ πρωτοστάτης γὰρ ὑμῶν, καὶ ἡμέτερος προστάτης, ὁ μέγας Ἀρχιστράτηγος, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτοῦ τεμένει, παραδόξως ἐποπτανόμενος ἀγιάζει. Ὅθεν κατὰ χρέος, ἀνυμνοῦντες αὐτὸν βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερύγων σου, μέγιστε Μιχαήλ

ρο φῶς, Γαβριήλ, πού συμμετέχοντας στό θεϊκό φῶς φωτίζεις ὅλη τὴν οἰκουμένη καὶ ἀποκαλύπτεις σ' ἐμᾶς τὸ προαιώνιο θεϊκό καὶ μεγάλο ἀληθινὰ μυστήριο, ὅτι δηλαδή ὁ ἀσώματος θά λάβει σῶμα μέσα σέ μήτρα παρθενική, καὶ θά γίνει ἄνθρωπος, γιά νά σώσει τόν ἄνθρωπο.

Ἐπειδὴ παραστέκεις στὸν θρόνο τῆς Τριαδικῆς Θεότητας καὶ φωτίζεσαι πλούσια μέ τίς θεϊκές λαμπρότητες, πού ἐκπέμπονται ἀπὸ ἐκεῖ ἀκατάπαυστα, λύτρωσε ἀπὸ τὴν καταχνιά τῶν παθῶν, αὐτοὺς πού μέ χαρὰ στήνουν χορό, καὶ σέ ἐγκωμιάζουν ἐπάνω στή γῆ, καὶ λάμπρυνέ τους μέ τό φωτισμό σου, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν μας.

Σύντριψε τίς ἀλαζονεῖες, αὐτῶν πού προέρχονται ἀπὸ τὴν Ἄγαρ (τῶν δαιμόνων) καὶ πέφτουν συνεχῶς ἐπάνω στήν ποιμνῆ σου (στό κοπάδι σου), κόπασε τὰ σχίσματα τῆς Ἐκκλησίας, καταπράυνε τὴν τρικυμία τῶν ἀμετρήτων πειρασμῶν· Γλύτρωσε ἀπὸ κινδύνους καὶ δυσκολες περιστάσεις, αὐτοὺς πού μέ πόθο σέ δοξολογοῦν καὶ καταφεύγουν στή σκέπη σου, Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν μας.

Δόξα ...

Χαρεῖτε μαζί μας ὅλα τὰ ἀγγελικά τάγματα, διότι ὁ προϊστάμενός σας καὶ δικός μας προστάτης, ὁ μέγας Ἀρχιστράτηγος κατὰ τὴ σημερινὴ ἡμέρα ἐμφανίζεται παραδόξως στό σεβάσμιο ναὸ του καὶ μᾶς ἀγιάζει. Γι' αὐτό, ὅπως ἔχουμε χρέος, ἀνυμνώντας τον ἄς φωνάξουμε· Σκέπασέ μας κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν πτερύγων (τῶν φτερῶν) σου, μέγιστε Μιχαήλ Ἀρχάγγελε.

Ἀρχάγγελε.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Συγχαρήτε ἡμῖν, ἅπασαι αἱ τῶν Παρθένων χοροστασίαι· ἡ προστασία γὰρ ἡμῶν, καὶ μεσίτρια καὶ σκέπη, καὶ μέγα καταφύγιον, τὴν σήμερον ἡμέραν, ἐν τῷ σεπτῷ αὐτῆς τεμένει, παραδόξως ἐποπτανομένη ἀγιάζει. Ὅθεν κατὰ χρέος ἀνυμνοῦντες αὐτὴν βοήσωμεν· Σκέπασον ἡμᾶς, ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερῶν σου, ἄχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ (Ε' . 13-15).

Ἐγένετο, ὡς ἦν Ἰησοῦς ἐν Ἱεριχῷ, ἀναβλέψας τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, εἶδεν ἄνθρωπον ἐστηκότα ἐναντίον αὐτοῦ, καὶ ἡ ῥομφαία αὐτοῦ ἐσπασμένη ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ· καὶ προσελθὼν Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῷ· Ἡμέτερος εἶ, ἢ τῶν ὑπεναντίων; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἐγὼ Ἀρχιστράτηγος δυνάμεως Κυρίου, νυνὶ παραγέγονα· καὶ Ἰησοῦς ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέσποτα, τί προστάσσεις τῷ σῷ οἰκέτῃ; Καὶ εἶπεν ὁ Ἀρχιστράτηγος Κυρίου πρὸς Ἰησοῦν· Λύσον τὸ ὑπόδημα ἐκ τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐφ' οὗ σὺ ἐστηκας ἐπ' αὐτοῦ, ἅγιός ἐστι· καὶ ἐποίησεν Ἰησοῦς οὕτως.

Κριταί. (Στ' . 1-139-40).

Ἐγένετο ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, καὶ κατίσχυσε

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Χαρεῖτε μαζί μας ὅλες οἱ ὀμάδες τῶν παρθένων· Διότι αὐτὴ πού εἶναι ἡ προστασία μας καὶ μεσίτρια καὶ σκέπη καὶ μέγα καταφύγιο, σήμερα στό σεβάσμιο ναό της ἐμφανίζεται παραδόξως καὶ μᾶς ἀγιάζει. Γι' αὐτό, ὅπως ἔχουμε χρέος, ἄς φωνάξουμε ἀνυμνώντας την· Σκέπασέ μας κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν πτερῶν σου, ἀμόλυνη Θεοτόκε Δέσποινα.

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11).

Ἀναγνώσματα.

Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ (Ε' . 13-15).

Συνέβη τό ἐξῆς: Ἐνῷ βρισκόταν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ στήν Ἱεριχῷ, ὑψώνοντας τὰ μάτια του εἶδε ἕναν ἄνθρωπο, νά στέκεται μπροστά του, καὶ τό σπαθί του βγαλμένο ἀπὸ τὴ θήκη ἦταν στό χέρι του· Καὶ ἀφοῦ πλησίασε ὁ Ἰησοῦς, τοῦ εἶπε· Εἶσαι δικός μας ἢ ἔρχεσαι ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους μας; Καὶ κείνος τοῦ εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι Ἀρχιστράτηγος τοῦ στρατεύματος τοῦ Κυρίου καὶ ἦλθα αὐτὴ τὴ στιγμή· Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔπεσε μέ τό πρόσωπο στή γῆ καὶ τοῦ εἶπε· Κύριε, τί προστάζεις σ' ἐμένα τό δούλο σου; καὶ εἶπε ὁ Ἀρχιστράτηγος τοῦ Κυρίου πρὸς τόν Ἰησοῦ· Βγάλε τὰ ὑποδήματα ἀπὸ τὰ πόδια σου· Διότι ὁ τόπος, ὅπου στέκεσαι τώρα εἶναι ἅγιος· Καὶ ἔκαμε ἔτσι ὁ Ἰησοῦς.

Κριταί. (Στ' . 11-40).

Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες νίκησαν οἱ Μαδιανῖτες τοὺς

Μαδιάμ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ, καὶ αὐτοὶ ἐβόησαν πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἰδοὺ Ἄγγελος Κυρίου παρεγένετο, καὶ ἐκάθισεν ὑπὸ τὴν δρῦν, τὴν οὖσαν ἐν Ἐφραθᾶ, τὴν τοῦ Ἰωᾶς· καὶ Γεδεών ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐρῶνάβδιζε πυροὺς ἐν Ληνῶ, καὶ ἔσπευδε τοῦ ἐκφυγεῖν ἀπὸ προσώπου Μαδιάμ. Καὶ ὤφθη αὐτῶ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Κύριος μετὰ σοῦ δυνατὸς τῇ ἰσχύϊ. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεών· Ἐν ἐμοί, Κύριέ μου· καὶ εἰ ἔστι Κύριος μεθ' ἡμῶν, ἵνα τί εὗρεν ἡμᾶς τὰ κακὰ ταῦτα; καὶ ποῦ ἔστι πάντα τὰ θαυμάσια αὐτοῦ, ὅσα διηγήσαντο ἡμῖν οἱ πατέρες ἡμῶν, λέγοντες· Οὐχὶ ἐξ Αἰγύπτου ἀνήγαγεν ἡμᾶς Κύριος; καὶ νῦν ἀπώσατο ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἡμᾶς, ἐν χειρὶ Μαδιάμ. Καὶ ἐπέβλεψε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπεν αὐτῶ· Πορεύου ἐν τῇ ἰσχύϊ σου ταύτῃ, καὶ σώσεις τὸν Ἰσραήλ ἐκ χειρὸς Μαδιάμ· ἰδοὺ ἐξαπέστειλά σε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεών· Ἐν ἐμοί, Κύριε, ἐν τίνι σώσω τὸν Ἰσραήλ; Ἴδου ἡ χιλιάς μου ταπεινότερα ἐν Μανασσῇ, καὶ ἐγὼ εἰμι μικρότερος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρός μου. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Ἄγγελος Κυρίου· Κύριος ἔσται μετὰ σοῦ, καὶ πατάξεις τὸν Μαδιάμ ὡσεὶ ἄνδρα ἓνα. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Γεδεών· Εἰ εὗρον χάριν ἐν ὀφθαλμοῖς σου, καὶ ποιήσεις μοι σήμερον πᾶν ὅ,τι σὺ λαλεῖς μετ' ἐμοῦ, μὴ δὴ χωρισθῆς ἐντεῦθεν, ἕως τοῦ ἔλθειν με πρὸς σέ, καὶ οἶσω τὴν θυσίαν μου, καὶ θύσω ἐνώπιόν σου. Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ εἰμι, καθήσομαι ἕως τοῦ ἐπιστρέψαι σε. Καὶ Γεδεών εἰσήλθε, καὶ

Ἰσραηλίτες, καὶ αὐτοὶ προσευχήθηκαν δυνατὰ πρὸς τὸν Θεό· Καὶ νά, Ἄγγελος Κυρίου ἦλθε καὶ κάθισε κάτω ἀπὸ τῆ βελανιδιά, πού βρισκόταν στήν πόλη Ἐφραθᾶ, καὶ ἀνῆκε στόν Ἰωᾶς· Καὶ ὁ Γεδεών, ὁ υἱὸς του, χτυποῦσε μέ τό ραβδί τὰ θερισμένα στάχυα κρυμμένος μέσα στό Ληνό (τό πατητήρι) φροντίζοντας νά μείνει ἀπαρατήρητος ἀπό τοὺς Μαδιανῖτες· Καὶ ἐφανίσθηκε σ' αὐτόν ὁ Ἄγγελος τοῦ Κυρίου καὶ τοῦ εἶπε· Ὁ Κύριος πού εἶναι γεμάτος ἀπό δύναμη καὶ ἰσχύ, εἶναι μαζί σου· Καὶ εἶπε σ' αὐτόν ὁ Γεδεών· Μαζί μου εἶναι ὁ Θεός, Κύριέ μου! καὶ ἂν εἶναι ὁ Κύριος μαζί μας, γιατί μᾶς βρῆκαν οἱ συμφορές αὐτές; καὶ ποῦ εἶναι ὅλα τὰ θαύματά του, ὅσα μᾶς διηγήθηκαν οἱ πατέρες μας λέγοντας· Δέν μᾶς ἔβγαλε ὁ Κύριος μέσα ἀπό τὴν Αἴγυπτο; Τώρα ὅμως μᾶς ἀπώθησε (μᾶς ἐγκατέλειψε), καὶ μᾶς παρέδωσε στά χέρια τῶν Μαδιανιτῶν· Καὶ στράφηκε ὁ Ἄγγελος Κυρίου πρὸς αὐτόν καὶ τοῦ εἶπε· Πήγαινε, καὶ μέ τῇ δύναμῃ πού ἔχεις, θά σώσεις τὸν Ἰσραήλ ἀπό τὰ χέρια τῶν Μαδιανιτῶν· Νά τώρα, σέ στέλνω γι' αὐτό. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Γεδεών· Μ' ἐμένα, Κύριε, θά γίνει ἡ σωτηρία; καὶ μέ τί θά σώσω τὸν Ἰσραήλ; Νά, ἡ δύναμη τῆς οἰκογενείας μου ἔχει ἐλαττωθεῖ μέσα στή φυλὴ τοῦ Μανασσῇ, κι ἐγὼ εἶμαι μικρότερος στό σπίτι τοῦ πατέρα μου. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Ἄγγελος Κυρίου· Ὁ Κύριος θά εἶναι μαζί σου, καὶ θά συντριψεῖς τοὺς Μαδιανῖτες, ὡς νά εἶναι ἓνας ἄνθρωπος· Καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν ὁ Γεδεών· Ἐάν βρῆκα ἔλεος μπροστά σου, καὶ πρόκειται νά μοῦ κάνεις σήμερα, ὅλα αὐτά πού λές, μὴν ἀπομακρυνθεῖς ἀπό ἐδῶ, ἕως ὅτου ἔλθω κοντά σου, καὶ

ἐποίησεν ἔριφον αἰγῶν, καὶ οἰφί ἀλεύρου ἄζυμα, καὶ τὰ κρέα ἔθηκεν ἐν τῷ κοφίνῳ, καὶ τὸν ζωμὸν ἔβαλεν ἐν τῇ χύτρᾳ, καὶ ἐξήνεγκεν αὐτὰ πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τὴν δρῦν, καὶ προσήγγισε. Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ ἄγγελος Κυρίου· Λάβε τὰ κρέα καὶ τοὺς ἄρτους τοὺς ἀζύμους, καὶ θές πρὸς τὴν πέτραν ἐκείνην, καὶ τὸν ζωμὸν ἐχόμενα ἔκχεε· καὶ ἐποίησεν οὕτω. Καὶ ἐξέτεινεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου τῆς ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ ἤψατο τῶν κρεῶν, καὶ τῶν ἀζύμων, καὶ ἀνήφθη πῦρ ἐκ τῆς πέτρας, καὶ κατέφαγε τὰ κρέα καὶ τοὺς ἀζύμους· καὶ ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἀπῆλθεν ἀπ' ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Καὶ εἶδε Γεδεών, ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐστί, καὶ εἶπε Γεδεών· Οἴμοι Κύριε, Κύριε! ὅτι εἶδον τὸν Ἄγγελον Κυρίου πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Κύριος· Εἰρήνη σοι, μὴ φοβοῦ, οὐ μὴ ἀποθάνης. Καὶ ὠκοδόμησεν ἐκεῖ Γεδεών θυσιαστήριον τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐκάλεσεν αὐτό, Εἰρήνη Κυρίου, ἕως τῆς ἡμέρας ταύτης.

Προφητεία Δανιήλ. (Γ'. 1-21).

Ἐν ἔτει τρίτῳ Κύρου τοῦ βασιλέως Περσῶν, λόγος ἀπεκαλύφθη τῷ Δανιήλ, οὗ τὸ ὄνομα ἐπεκλήθη Βαλτάσαρ· καὶ ἀληθινὸς ὁ λόγος, καὶ δύναμις μεγάλη, καὶ σύνεσις ἐδόθη αὐτῷ ἐν ὄπτασιᾳ. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγὼ Δανιήλ ἡμην πενθῶν τρεῖς ἑβδομάδας ἡμερῶν. Καὶ ἄρτον ἐπιθυμιῶν οὐκ

φέρω τῇ θυσίᾳ μου, καὶ τὴν προσφέρω μπροστά σου· Καὶ τοῦ εἶπε· Ναί, θά καθίσω ἐδῶ, ὥσπου νὰ ἐπιστρέψεις· Καὶ ὁ Γεδεών μπῆκε στό σπίτι του καὶ ἔτοιμασε· ἔβρασε ἐρίφιο, καὶ ἔκανε λαγάνες περίπου εἴκοσι κιλά· (Οἰφί=Μέτρο 20 ἕως 40 κιλῶν)· Καὶ ἔβαλε τὰ κρέατα μέσα σέ κοφίνι, καὶ τὸν ζωμὸν τὸν ἔβαλε σέ χύτρα καὶ τὸν ἔφερε στόν Ἄγγελο κάτω ἀπὸ τὴν βελανιδιά καὶ τὰ προσέφερε· Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Ἄγγελος Κυρίου· Πᾶρε τὰ κρέατα καὶ τίς λαγάνες, καὶ βάλε τα ἐπάνω σ' ἐκεῖνο τό βράχο, καὶ τό ζωμὸν χύσε τον ἐκεῖ κοντά· Καὶ ἔκανε ἔτσι· Καὶ ἄπλωσε ὁ Ἄγγελος τό ραβδί πού κρατοῦσε στό χέρι του, καὶ μέ τό ἄκρο του ἄγγιξε τὰ κρέατα καὶ τίς λαγάνες καὶ ἀναπήδησε φωτιά ἀπὸ τὴν πέτρα, καὶ ἔκαψε τὰ κρέατα καὶ τὰ ἄζυμα (τίς λαγάνες)· Καὶ ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐξαφανίσθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του· Καὶ εἶπε ὁ Γεδεών, ὅτι εἶναι Ἄγγελος Κυρίου, καὶ εἶπε· Αλοῖμονο, Κύριε, Κύριε! Διότι εἶδα τὸν Ἄγγελο Κυρίου κατὰ πρόσωπο. Θά πεθάνω· Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Κύριος· Εἰρήνη σ' ἐσένα, μὴ φοβᾶσαι, δέ θά πεθάνεις· Καὶ οἰκοδόμησε ἐκεῖ ὁ Γεδεών θυσιαστήριον γιὰ τὸν Κύριον, καὶ τοῦ ἔδωσε τό ὄνομα, Εἰρήνη Κυρίου, καὶ παραμένει μέχρι σήμερα.

Προφητεία τοῦ Δανιήλ. (Γ'. 1-21).

Κατὰ τό τρίτο ἔτος τοῦ Κύρου, τοῦ βασιλιᾶ τῶν Περσῶν, λόγος προφητικὸς ἀποκαλύφθηκε στό Δανιήλ, πού τοῦ ἄλλαξαν τό ὄνομα σέ Βαλτάσαρ· Καὶ ὁ λόγος αὐτός ἦταν ἀληθινός, καὶ τοῦ δόθηκε μεγάλη δύναμη καὶ φρόνηση, γιὰ νὰ κατανοήσει τὴν ὄπτασιᾶ (τὸ ὄραμα). Ἐγὼ ὁ Δανιήλ πενθοῦσα τρεῖς ἑβδομάδες· Καὶ

ἔφαγον καὶ κρέας καὶ οἶνος οὐκ εἰσηλθεν ἐν τῷ στόματί μου, καὶ ἄλειμμα οὐκ ἠλειψάμην, ἕως πληρώσεως τριῶν ἑβδομάδων ἡμερῶν. Καὶ ἐν ἡμέρᾳ εἰκοστῇ τετάρτῃ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, ἐν τῷ τρίτῳ ἔτει, ἐγὼ ἤμην ἐχόμενα τοῦ ποταμοῦ τοῦ μεγάλου, οὗτός ἐστι Τίγρις. Καὶ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου, καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ εἷς, ἐνδεδυμένος βαδδίν, καὶ ἡ ὀσφὺς αὐτοῦ περιεζωσμένη χρυσίῳ Ὠφάζ· καὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ ὡσεὶ Θαρσίς, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ ὄρασις ἀστραπῆς, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡσεὶ λαμπάδες πυρός, καὶ οἱ βραχίονες αὐτοῦ καὶ τὰ σκέλη, ὡς ὄρασις χαλκοῦ στίλβοντος, καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων αὐτοῦ, ὡς φωνὴ ὄχλου. Καὶ εἶδον ἐγὼ Δανιήλ μόνος τὴν ὀπτασίαν, καὶ οἱ ἄνδρες οἱ μετ' ἐμοῦ οὐκ εἶδον· ἀλλ' ἡ ἔκστασις μεγάλη ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτούς, καὶ ἔφυγον ἐν φόβῳ. Καὶ ἐγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ εἶδον τὴν ὀπτασίαν τὴν μεγάλην ταύτην, καὶ οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοὶ ἰσχὺς, καὶ ἡ δόξα μου μετεστράφη εἰς διαφθοράν, καὶ οὐκ ἐκράτησα ἰσχὺς. Καὶ ἤκουσα τὴν φωνὴν τῶν λόγων αὐτοῦ, καὶ ἐν τῷ ἀκοῦσαι με φωνὴν ῥημάτων αὐτοῦ ἤμην κατανευγμένος ἐπὶ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν. Καὶ ἰδοὺ χεὶρ ἀπτομένη μου, καὶ ἤγειρέ με ἐπὶ τὰ γόνατά μου, καὶ ταρσοὺς χειρῶν μου. Καὶ εἶπε πρὸς με· Δανιήλ, ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν, σύνες ἐν τοῖς λόγοις, οἷς ἐγὼ λαλῶ πρὸς σέ, καὶ στήθι ἐπὶ τῇ στάσει σου, ὅτι νῦν ἀπεστάλην πρὸς σέ· καὶ ἐν τῷ λαλήσαι αὐτὸν πρὸς με τὸν λόγον τοῦτον, ἀνέστην

δὲν δέχθηκα τροφή εὐχάριστη, καὶ κρέας καὶ κρασί δὲν μπῆκε στό στόμα μου, καὶ δὲν ἀλείφθηκα μέ μύρο, μέχρι νὰ συμπληρωθοῦν οἱ τρεῖς ἑβδομάδες· Καὶ τὴν εἰκοστῇ τετάρτῃ ἡμέρᾳ τοῦ πρώτου μηνός, κατὰ τὸ τρίτο ἔτος, βρισκόμουν κοντὰ στὸν μεγάλο ποταμό, πού εἶναι ὁ Τίγρης· Καὶ σήκωσα τὰ μάτια μου καὶ εἶδα, καὶ νά, ἕνας ἄνδρας ντυμένος μέ μακρὸ λινό ἔνδυμα, καὶ εἶχε τὴ μέση του ζωσμένη μέ ζώνη ἀπὸ χρυσό τῆς Ανατολῆς· Καὶ τὸ σῶμα του ἦταν ὅπως ἀπὸ πολύτιμο λίθο τῆς Ἰσπανίας, καὶ τὸ πρόσωπό του φαινόταν ὡς ἀστραπή, καὶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ὡς πύρινες λαμπάδες, καὶ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του ἔλαμπαν ὡς νὰ ἦταν ἀπὸ σιλπνὸ (γυαλιστερό) χαλκό, καὶ ἡ φωνὴ τῶν λόγων του ἀντηχοῦσε ὡς φωνὴ πλήθους ἀνθρώπων· Καὶ εἶδα ἐγὼ ὁ Δανιήλ μόνος τὸ ὄραμα αὐτό, καὶ οἱ ἄνδρες πού ἦταν μαζί μου δὲν τό εἶδαν· Ἐπειδὴ τρόμος μέγανος ἔπεσε ἐπάνω τους καὶ ἔφυγαν φοβισμένοι· Κι ἐγὼ ἐγκαταλείφθηκα μόνος, καὶ εἶδα αὐτὴ τὴ μεγάλη ὀπτασία, καὶ δὲν ἔμεινε μέσα μου δύναμη, καὶ ἔχασα τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου μου, καὶ δὲν μποροῦσα νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου· Καὶ ἄκουσα τὴ φωνὴ τῶν λόγων του· Καὶ καθὼς ἄκουα τὴ φωνὴ τῶν λόγων του, ἤμουν πεσμένος μέ τὸ πρόσωπο στὴ γῆ· Καὶ νά, ἕναν χέρι μέ ἄγγιξε, καὶ μέ σήκωσε, καὶ στηρίχθηκα στὰ γόνατά μου καὶ στὰ χέρια μου· Καὶ μοῦ εἶπε· Δανιήλ, ἄνθρωπε εὐγενικῶν ἐπιθυμιῶν, πρόσεξε τὰ λόγια αὐτά, πού σοῦ λέγω καὶ στάσου ὀρθίος, διότι τώρα στάλθηκα σ' ἐσένα· Καὶ ἐνῶ ἔλεγε αὐτός τὰ λόγια αὐτά σ' ἐμένα, σηκώθηκα ἔντρομος· Καὶ μοῦ εἶπε· Μὴ φοβᾶσαι, Δανιήλ, διότι ἀπὸ

ἐντρομος. Καὶ εἶπε πρὸς με· Μὴ φοβοῦ Δαυιήλ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρώτης, ἧς ἔδωκας τὴν καρδίαν σου συνιέναι, καὶ κακωθῆναι ἔναντι Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ἠκούσθησαν οἱ λόγοι σου, καὶ ἐγὼ ἦλθον ἐν τοῖς λόγοις σου. Καὶ ὁ Ἄρχων τῆς βασιλείας Περσῶν εἰστήκει ἐξεναντίας μου εἴκοσι καὶ μίαν ἡμέραν· καὶ ἰδοὺ Μιχαήλ, εἷς τῶν Ἀρχόντων τῶν πρώτων ἦλθε βοηθῆσαι μοι, καὶ αὐτὸν κατέλιπον ἐκεῖ μετὰ τοῦ Ἀρχοντος βασιλείας Περσῶν. Καὶ ἦλθον συνεισθῆσαι σε ὅσα ἀπαντήσῃ τῷ λαῷ σου ἐπ' ἔσχατων τῶν ἡμερῶν· ὅτι ἔτι ἡ ὄρασις εἰς ἡμέρας. Καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ κατὰ τοὺς λόγους τούτους, ἔδωκα τὸ πρόσωπόν μου ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ κατενύγην. Καὶ ἰδοὺ ὡς ὁμοίωσις υἱοῦ ἀνθρώπου ἤψατο τῶν χειλέων μου· καὶ ἤνοιξα τὸ στόμα μου καὶ ἐλάλησα, καὶ εἶπα πρὸς τὸν ἐστῶτα ἔναντίον μου· Κύριε ἐν τῇ ὀπτασίᾳ σου ἐστράφη τὰ ἐντός μου ἐν ἐμοί, καὶ οὐκ ἔσχον ἰσχύν. Καὶ πῶς δυνήσεται ὁ παῖς σου, Κύριε, λαλῆσαι μετὰ τοῦ Κυρίου μου τούτου; καὶ ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ στήσεται ἐν ἐμοί ἰσχύς, καὶ πνοὴ οὐχ ὑπελείφθη ἐν ἐμοί. Καὶ προσέθετο, καὶ ἤψατό μου ὡς ὄρασις ἀνθρώπου, καὶ ἐνίσχυσε με καὶ εἶπε μοι· Μὴ φοβοῦ ἀνῆρ ἐπιθυμιῶν, εἰρήνη σοι· ἀνδρίζου καὶ ἰσχυε. Καὶ ἐν τῷ λαλῆσαι αὐτὸν μετ' ἐμοῦ, ἰσχυσα καὶ εἶπα· Λαλείτω ὁ Κύριός μου, ὅτι ἐνίσχυσας με. Καὶ εἶπεν· Εἰ οἶδας ὅτι ἦλθον πρὸς σε; καὶ νῦν ἐπιστρέψω τοῦ πολεμῆσαι μετὰ τοῦ Ἀρχοντος Περσῶν· καὶ ἐγὼ ἐξεπορευόμην, καὶ ὁ Ἄρχων τῶν Ἑλλήνων ἤρχετο.

τὴν πρώτη μέρα, πού ἀποφάσισες, νά ἀφιερῶσεις τὴν καρδιά σου, γιὰ νά μάθεις καὶ νά ὑποφέρεις ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, τοῦ Θεοῦ σου, πενθώντας καὶ νηστεύοντας, εἰσακούσθησαν τὰ αἰτήματα τῶν λόγων σου, καὶ ἦλθα ἐγὼ γιὰ νά σοῦ ἀπαντήσω· Ἀλλά ὁ Ἄγγελος ὁ προστάτης τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν, μέ ἐμπόδιζε ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρες, καὶ νά, ὁ Μιχαήλ, ἓνας ἀπὸ τοὺς πρώτους Ἀρχαγγέλους ἦλθε νά μέ βοηθήσει, καὶ ἄφησα αὐτὸν ἐκεῖ, νά μάχεται μέ τὸν ἄρχοντα τοῦ βασιλείου τῶν Περσῶν· Καὶ ἦλθα, νά σέ διαφωτίσω, γιὰ ὅσα θά συναντήσῃ ὁ λαός σου μέχρι τίς ἔσχατες (τίς τελευταῖες) ἡμέρες· Διότι ἡ προφητεία αὐτὴ θά ἐκπληρωθεῖ μετὰ ἀπὸ πολλά χρόνια· Καὶ μόλις μοῦ εἶπε τὰ λόγια αὐτά, ἔπεσα μέ τό πρόσωπο στή γῆ γεμάτος κατάνυξη· Καὶ νά κάποιος ὡς ὁμοίωμα ἀνθρώπου ἄγγιξε τὰ χεῖλη μου· Καὶ ἄνοιξα τό στόμα μου καὶ μίλησα, καὶ εἶπα πρὸς αὐτόν, πού στεκόταν μπροστά μου· Κύριε, μέ τὴν ἐμφάνισή σου ἀναστατώθηκαν ὅλα τὰ ἐσωτερικά μου καὶ δέν μοῦ ἔμεινε δύναμη· Καὶ πῶς θά ἦταν δυνατό, νά μιλήσει ὁ δούλος σου, Κύριε, μέ αὐτόν τόν Κύριό μου, ἐσένα; καὶ στό ἐξῆς δέν θά ἔχω δύναμη μέσα μου, καὶ δέν ἔμεινε πλέον πνοὴ μέσα μου· Καὶ πάλι τό ὁμοίωμα ἐκεῖνο τοῦ ἀνθρώπου μέ ἐνίσχυσε καὶ μέ ἄγγιξε, καὶ μοῦ εἶπε· Μὴ φοβᾶσαι, ἀνθρωπε εὐγενῶν ἐπιθυμιῶν, εἰρήνευσε· Πᾶρε ἀνδρεία καὶ δύναμη· Καὶ μόλις μοῦ μίλησε ἔτσι, πῆρα ἀνδρεία καὶ δύναμη, καὶ εἶπα· Μίλησε, Κύριέ μου, διότι μέ ἐνίσχυσες· Καὶ μοῦ εἶπε· Μήπως γνωρίζεις γιατί ἦλθα σ' ἐσένα; Τώρα ὅμως θά ἐπιστρέψω, νά πολεμήσω μέ τόν Ἄγγελο, τόν

Ἄλλ' ἢ ἀναγγελῶ σοι τὸ ἐντεταγμένον ἐν γραφῇ ἀληθείας καὶ οὐκ ἔστιν εἷς ἀντεχόμενος μετ' ἐμοῦ περὶ τούτων, ἀλλ' ἢ Μιχαὴλ ὁ ἄρχων ὑμῶν.

Ἐκτενής. κλπ. Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Ἀγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζοντες, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχουμένῳ, βοήσωμεν τὸν ὕμνον· Ἅγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναϊδὸς Λόγος Ἅγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Στίχ. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

Τῶν οὐρανίων πρωτεύων, ἐν παρόρησῃ πολλῇ, καὶ παρεστῶς τῷ θρόνῳ, τῷ ἀστέκτῳ ἐν δόξῃ, αὐτόπτα τῶν ἀρρήτων, σῶσον ἡμᾶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐν ἀνάγκαις κινδύνων καὶ πειρασμῶν, ταῖς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· Κύριε ὁ Θεός μου ἐμεγαλύνθησ σφόδρα.

Τῶν ἀσωμάτων Ἀγγέλων, πρῶτος ὑπάρχεις σαφῶς, καὶ λειτουργὸς τῆς θείας, φωταυγείας ἐκείνης, αὐτόπτης τε καὶ μύστης, σῶσον ἡμᾶς,

ἐντεταλμένον γιὰ τὸ ἔθνος τῶν Περσῶν. Ὄταν ἐγὼ ἔφευγα ἀπὸ κοντὰ του, ἐρχόταν ὁ Ἄγγελος ὁ ἐντεταλμένος γιὰ τοὺς Ἕλληνες. Ἦλθα λοιπὸν νὰ σοῦ ἀναγγείλω, τί εἶναι γραμμένο στὸ βιβλίο τῆς ἀλήθειας. Δέν ὑπάρχει ἄλλος ἄρχοντας Ἄγγελος ἄλλου ἔθνους, πού νὰ μέ βοηθεῖ στὰ πράγματα αὐτά, παρὰ μόνο ὁ Μιχαὴλ, ὁ ἄρχοντας Ἄγγελος, ὁ ἐντεταλμένος γιὰ τὸ Λαὸ σου, τὸν Ἰσραήλ.

Ἐκτενής. Καταξίωσον... Κεφαλοκλισία.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14).

Ἀπόστιχα.

Οἱ ἄνθρωποι πανηγυρίζοντας ἀγγελικὰ ἄς φωνάξουμε τὸν ὕμνο γιὰ τὸν Θεό, πού κάθεται ἐπάνω στὸ θρόνο τῆς δόξας του· Εἶσαι Ἅγιος ὁ Πατέρας ὁ οὐράνιος· Ὁ αἰώνιος Λόγος μαζί του εἶσαι Ἅγιος, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιο.

Στίχ. Ἐσύ πού κάνεις τοὺς Ἀγγέλους σου, νὰ εἶναι πνεύματα, καὶ τοὺς ὑπηρέτες σου, νὰ εἶναι φλόγα.

Ἐσύ πού εἶσαι πρῶτος ἀνάμεσα στὶς οὐράνιες Δυνάμεις, καὶ μέ πολύ θάρρος παραστέκεσαι στὸ θρόνο, μέ τὴν ὑπερβολικὴ δόξα, καὶ εἶσαι αὐτόπτης θεατῆς τῶν ἀνεκφράστων, σῶσε, σέ παρακαλοῦμε, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, ἐμᾶς, πού βρισκόμαστε μέσα σέ ἀνάγκες καὶ κινδύνους καὶ πειρασμούς, μέ τίς πρεσβεῖες σου.

Στίχ. Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο· Κύριε καὶ Θεέ μου, τὸ μεγελεῖο σου εἶναι ἀπέραντο (ὑπερβολικό).

Μεταξύ τῶν Ἀγγέλων ὀλοφάνερα εἶσαι πρῶτος καὶ λειτουργὸς ἐκείνης τῆς θεϊκῆς φωτοχυσίας, καὶ αὐτόπτης καὶ μύστης (θεατῆς καὶ μυσταγωγός) αὐτῶν·

Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγε, τοὺς ἐτησίως τιμῶντας σε εὐσεβῶς, καὶ ὑμνοῦντας τὴν Τριάδα πιστῶς.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡς ταξίαρχης καὶ πρόμαχος, καὶ τῶν Ἀγγέλων Ἀρχηγὸς Ἀρχιστράτηγε, πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως, νόσου καὶ δεινῶν ἀμαρτημάτων ἐλευθέρωσον, τοὺς εἰλικρινῶς ἀνυμνοῦντας, καὶ αἰτουμένους σε ἔνδοξε· ἐναργῶς ὡς ἄυλος τὸν ἄυλον καθορῶν, καὶ τῷ ἀπροσίτῳ φωτί, τῆς τοῦ Δεσπότητος δόξης καταλαμπόμενος· αὐτὸς γὰρ φιλανθρώπως, σάρκα δι' δι' ἡμᾶς ἐκ Παρθένου προσείληφε, σῶσαι βουληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον .

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι, τειχίσητε ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερυγῶν, τῆς ἄυλου ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐκτενῶς καὶ βοῶντας· Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς Ταξίαρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστο μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται, Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδέξάμενος, δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτοπλαστον,

Σῶσε ἐμᾶς, Μιχαήλ Ἀρχιστράτηγε, πού σε τιμοῦμε κάθε χρόνο μέ εὐσέβεια, καὶ ὑμνοῦμε μέ πίστη τὴν Ἁγία Τριάδα.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Ὡς Ἀρχιστράτηγος καὶ ὑπερασπιστῆς μας, καὶ ἀρχηγὸς τῶν Ἀγγέλων, Ἀρχιστράτηγε, ἐλευθέρωσε ἐκείνους πού σε ἀνυμνοῦν εἰλικρινά, καὶ σε ἱκετεύουν, Ἐνδοξε· ἐπειδὴ ὡς ἄυλος βλέπεις καθαρά τὸν ἄυλο, καὶ φωτίζεσαι ἀπὸ τό ἀπρόσιτο (ἀπλησίαστο, ἄφθαστο) φῶς τῆς δόξης τοῦ Κυρίου· Διότι ὁ ἴδιος μέ φιλανθρωπία προσέλαβε σάρκα ἀπὸ Παρθένο γιὰ μᾶς, θέλοντας νά σώσει τό ἀνθρώπινο γένος.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτικά.

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, ἱκετεύουμε ἐσᾶς ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι, νά μᾶς προστατεύσετε μέ τίς δικές σας δεήσεις κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν φτερῶν τῆς ἄυλης δόξης σας, φρουρώντας ἐμᾶς, πού πέφτουμε ταπεινά μπροστά σας καὶ φωνάζουμε συνεχῶς· Λυτρώστε μας ἀπὸ τοὺς κινδύνους, ὡς Ἀρχιστράτηγοι τῶν οὐρανίων Δυνάμεων.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Τὸ προαιώνια κρυμμένο, καὶ γιὰ τοὺς Ἀγγέλους ἄγνωστο μυστήριον, μέσα ἀπὸ σένα, Θεοτόκε, φανερώθηκε σ' αὐτοὺς πού ζοῦν στή γῆ. Ὁ Θεὸς νά παίρνει σάρκα μέ ἔνωση χωρὶς σύγχυση, καὶ νά καταδέχεται Σταυρὸ θεληματικά γιὰ μᾶς· Μέ τὸν ὅποιο (Σταυρὸ)

ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

8. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ
ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝ ΜΙΧΑΗΛ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΚΑΙ ΛΟΙΠΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν Ἀρχιστράτηγε,
Τῶν ἀσωμάτων λειτουργῶν, Ἀρχιστράτηγε, ὁ κατ'
ἐνώπιον Θεοῦ παριστάμενος, καὶ ταῖς ἐκεῖθεν
λάμπεισι λαμπόμενος, φαίδρυνον ἀγίασον, τοὺς
πιστῶς σε ὑμνοῦντας, πάσης ἀπολύτρωσαι, τοῦ
ἐχθροῦ τυραννίδος, καὶ εἰρηναίαν αἴτησαι ζωὴν,
τοῖς Βασιλεῦσι καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομεν ποτὲ Θεοτόκε, τοῦ εὐχαρίστως
ἀνυμνεῖν ἐκ καρδίας, τὰ σὰ ἐλέη Δέσποινα οἱ
δοῦλοι σου, κράζοντες καὶ λέγοντες· Παναγία
Παρθένε, πρόφθασον καὶ λύτρωσαι, ἐξ ἐχθρῶν
ἀοράτων, καὶ ὁρατῶν καὶ πάσης ἀπειλῆς· σοὺς γὰρ
δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Τὰ Χερουβὶμ καὶ Σεραφὶμ πολυόμματα, τῶν
Ἀρχαγγέλων λειτουργῶν τὰ στρατεύματα, σὺν
Ἐξουσίαις Θρόνοι Κυριότητες, Ἄγγελοι Δυνάμεις
τε, καὶ Ἀρχαὶ δυσωποῦσι, σὲ τὸν Ποιητὴν ἡμῶν,
καὶ Θεὸν καὶ Δεσπότην. Μὴ ὑπερίδης δέησιν λαοῦ,

ἀνέστησε τὸν πρωτόπλαστο, καὶ ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο
τίς ψυχές μας.

Απόλυση: (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

8. ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. Η ΣΥΝΑΞΗ ΤΩΝ ΑΡΧΙΣΤΡΑΤΗΓΩΝ
ΜΙΧΑΗΛ ΚΑΙ ΓΑΒΡΙΗΛ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΥΠΟΛΟΙΠΩΝ ΑΣΩΜΑΤΩΝ ΔΥΝΑΜΕΩΝ
ΟΡΘΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 17-31).

Καθίσματα.

Ἀρχιστράτηγε τῶν Ἀσωμάτων Λειτουργῶν (τῶν
Ἀγγέλων), πού στέκεσαι μπροστά στὸν Θεό καὶ φωτί-
ζεσαι ἀπὸ τίς λάμπεις, πού προέρχονται ἀπὸ Ἐκεῖνον,
κάνε χαρωπούς, ἀγίασε ἐκείνους πού σέ ὑμνοῦν, λύ-
τρωσέ τους ἀπὸ κάθε τυραννία τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ζήτησε
εἰρηνικὴ ζωὴ γιὰ τοὺς ἄρχοντες καὶ γιὰ ὅλα τὰ πέρατα.

Δόξα ... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Δέ θά σιωπήσουμε ποτὲ, Θεοτόκε, νά ὑμνοῦμε
εὐχαρίστως ἀπὸ τὴν καρδιά μας τὰ ἐλέη σου, Κυρία,
ἐμεῖς οἱ δοῦλοι σου, κράζοντας καὶ λέγοντας· Παναγία
Παρθένε, πρόφθασε καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ ἐχθροὺς
ἀοράτους καὶ ὁρατοὺς καὶ ἀπὸ κάθε ἀπειλή· Διότι σώ-
ζεις πάντα τοὺς δούλους σου ἀπὸ κάθε εἶδος κακῶν.

Τὰ Χερουβὶμ καὶ τὰ Σεραφὶμ μέ τὰ πολλά μάτια, τὰ
στρατεύματα τῶν Ἀρχαγγέλων καὶ τῶν λειτουργῶν
μαζί μέ τίς Ἐξουσίες, οἱ Θρόνοι οἱ Κυριότητες, οἱ
Ἄγγελοι καὶ οἱ Δυνάμεις καὶ οἱ Ἀρχές (τὰ ἑννέα
ἀγγελικά τάγματα) ἰκετεύουν Ἐσένα τὸν Ποιητὴ μας

ἡμαρτηκός, Χριστέ πολυέλεε.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Ταχὺ προκατάλαβε, πρὶν δουλωθῆναι ἡμᾶς,
ἐχθροῖς βλασφημοῦσι σε, καὶ ἀπειλοῦσιν ἡμῖν,
Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἀνελε τῷ σταυρῷ σου, τοὺς
ἡμᾶς πολεμοῦντας· γνώτωσαν πῶς ἰσχύει,
Ὁρθοδόξων ἢ πίστις· πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,
μόνε φιλάνθρωπε.

Τῶν οὐρανίων ἀρχηγοὶ καὶ πρωτοστάται, τῶν
ὑψιθρόνων καὶ φρικτῶν τῆς θείας δόξης, Μιχαὴλ
καὶ Γαβριὴλ Ἀρχιστράτηγοι, σὺν πᾶσι τοῖς
ἀσωμάτοις ὧ Λειτουργοί, Δεσπότης ὑπὲρ τοῦ κόσμου
δια παντός, πρεσβεύοντες αἰτήσασθε τὴν
ἄφεσιν, τῶν ἐπταισμένων ἡμῖν, καὶ ἔλεος καὶ χάριν
εὐρεῖν, ἐν ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως.

Δόξα... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Θεοχαρίτατε Ἁγνή εὐλογημένη, τὸν διὰ
σπλάγχνα οἰκτιρῶν ἐκ σοῦ τεχθέντα, σὺν ταῖς
ἄνω Δυνάμεσι καὶ τοῖς Ἀρχαγγέλοις, καὶ πᾶσι τοῖς
ἀσωμάτοις ὑπὲρ ἡμῶν, δυσώπει ἀκαταπαύστως
δοῦναι ἡμῖν, πρὸ τοῦ τέλους συγχώρησιν, καὶ
ἰλασμὸν ἁμαρτιῶν, καὶ βίου ἐπανορθῶσιν, ὅπως
εὐρωμεν ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελ. 8-9).

Προκείμενον.

Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ
τοὺς Λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

καὶ Θεό καὶ Κύριο. Μὴν παραβλέψεις τὴ δέηση τοῦ
λαοῦ πού ἀμάρτησε, Χριστέ πολυέλεε.

Δόξα ... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Γρήγορα πρόφθασε, πρὶν νὰ ὑποδουλωθοῦμε σέ
ἐχθροὺς πού σέ βλασφημοῦν καὶ μᾶς ἀπειλοῦν, Χριστέ
Θεέ μας· Ἐξουδετέρωσε μέ τόν Σταυρό σου, αὐτοὺς πού
μᾶς πολεμοῦν· Ἄς καταλάβουν, πόση δύναμη ἔχει ἡ πί-
στη τῶν Ὁρθοδόξω, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου, μόνε
Φιλάνθρωπε.

Ἀρχηγοὶ τῶν οὐρανίων, καὶ πρωτοστάτες τῶν
ὑψηλῶν καὶ φρικτῶν Θρόνων τῆς θεικῆς δόξης, Μι-
χαὴλ, Γαβριὴλ, Ἀρχιστράτηγοι, μαζί μέ ὅλους τοὺς
Ἀσωμάτους (τοὺς Ἀγγέλους), Λειτουργοὶ τοῦ Κυρίου,
πρεσβεύοντας γιὰ πάντα γιὰ τόν κόσμο, ζητήστε τὴ
συγχώρηση τῶν σφαλμάτων μας, καὶ νὰ βροῦμε ἔλεος
καὶ χάρις κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς κρίσεως.

Δόξα ... Καί νῦν... Θεοτοκίον.

Χαριτωμένη ἀπὸ τὸν Θεό, Ἁγνή εὐλογημένη, αὐτόν
πού γεννήθηκε ἀπὸ σένα ἀπὸ εὐσπλαχνία συμπάθειας,
μαζί μέ τίς ἀνώτερες Δυνάμεις καὶ τοὺς Ἀρχαγγέλους
καὶ ὅλους τοὺς Ἀγγέλους, ἰκέτευε γιὰ μᾶς
ἀκατάπαυστα, νὰ δώσει ὁ Θεὸς σ' ἐμᾶς πρὸ τοῦ τέλους
συγχώρηση καὶ ἄφεση ἁμαρτιῶν καὶ διόρθωση τῆς
ζωῆς, γιὰ νὰ βροῦμε ἔλεος.

Ἀναβαθμοί.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. Ἦχου. (Σελ. 8-9).

Προκείμενο.

Αὐτός εἶναι πού κάνει τοὺς Ἀγγέλους του πνεύματα,
καὶ τοὺς Λειτουργοὺς του πύρινη φλόγα.

Στίχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον· καὶ πάντα τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.
 Τάξις τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.
 (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).
 Εὐαγγέλιον.
 Κκατά Ματθαῖον. (ΙΗ'. 10-20).
 Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁρᾶτε μὴ κατάφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντός βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός. Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένηται τινι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρόβατα καὶ πλανηθῇ ἐν ἑξ αὐτῶν, οὐχὶ ἀφείς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπὶ τὰ ὄρη πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον; καὶ ἐὰν γένηται εὐρεῖν αὐτό, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα τοῖς μὴ πεπλανημένοις. Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ἵνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων. Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε ἔλεγξον αὐτὸν μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐὰν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου· Ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἓτι ἕνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα. ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δῆσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ

Στίχ. Δοξολόγει, ψυχὴ μου τὸν Κύριο καὶ ὅλα τὰ ἐντός μου τὸ Ὄνομά του τὸ ἅγιο.
 Τάξη τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ὁρθρου.
 (Συλλειτουργικό. Σελ. 33).
 Εὐαγγέλιο.
 Κατά Ματθαῖον. (ΙΗ'. 10-20).
 Εἶπε ὁ Κύριος· Βλέπετε μὴ καταφρονήσητε ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς μικροὺς αὐτούς· Διότι σᾶς λέγω, ὅτι οἱ Ἄγγελοί τους στοὺς οὐρανοὺς βλέπουν γιὰ πάντα τὸ πρόσωπο τοῦ οὐρανίου Πατρὸς μου. Διότι ἦλθε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πού ἔγινε ἄνθρωπος, νά σώσει τὸ χαμένο πρόβατο. Τί νομίζετε; Ἐὰν κάποιος ἄνθρωπος ἔχει ἑκατὸ πρόβατα, καὶ χαθεῖ ἕνα ἀπ' αὐτά, δέν ἀφήνει τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπάνω στὰ ὄρη καὶ πηγαίνοντας ἀναζητεῖ τὸ χαμένο; καὶ ἂν συμβεῖ, νά τό βρεῖ, ἀληθινά σᾶς λέγω, ὅτι χαίρεται γι' αὐτό περισσότερο, παρά γιὰ τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα πού δέν χάθηκαν. Ἔτσι δέν ὑπάρχει μπροστά στόν ἐπουράνιο Πατέρα μου θέλημα, νά χαθεῖ ἕνας ἀπ' αὐτούς τοὺς μικροὺς· Καὶ ἂν ἁμαρτήσῃ ἀπέναντί σου ὁ ἀδελφός σου, πήγαινε καὶ ὑπόδειξε τὸ σφάλμα του μεταξὺ σας, χωρὶς τὴν παρουσία ἄλλου· Ἐὰν σέ ἀκούσει, κέρδισες τὸν ἀδελφό σου· Ἐὰν ὅμως δέ σέ ἀκούσει, πᾶρε μαζί σου ἕνα ἢ δύο, γιὰ νά εἶναι βέβαιη ἡ μαρτυρία μέ τὴν ὁμολογία δύο ἢ τριῶν μαρτύρων. Ἐὰν παρακούσει καὶ σ' αὐτούς, πές το στήν Ἐκκλησία· Καὶ ἂν δέν ἀκούσει καὶ τὴν Ἐκκλησία, ἄς εἶναι γιὰ σένα ὅπως ὁ εἰδωλόατρος καὶ ὁ τελώνης. Ἀληθινά σᾶς λέγω, ὅσα θά δέσετε ἐπάνω στή γῆ, θά εἶναι δεμένα στόν οὐρανό. Καὶ ὅσα θά λύσετε ἐπάνω στή γῆ, θά εἶναι λυμένα στόν

οὐρανῶ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται
 λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῶ. Πάλιν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν
 δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντός
 πράγματος οὐ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς
 παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Οὐ γάρ
 εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ
 εἰμί ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Ὁ Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Τῷ ἀῦλω θρόνῳ περικυκλοῦντες, νοεραὶ
 οὐσίαι θεῖοι Ἀσώματοι, τὴν τρισάγιον ῥόδην, τῷ
 πρυτάνει Θεῶ, φλογεροῖς τοῖς χείλεσιν ἄδετε·
 Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ Πατὴρ ὁ ἀναρχος· Ἅγιος ἰσχυρός, ὁ
 Υἱὸς ὁ συνάναρχος· Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ ὁμοούσιον
 Πνεῦμα, τὸ σὺν Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνδοξαζόμενον.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ἰδιὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἰγρὰν διοδεύσας ὡσεὶ ξηράν, καὶ τὴν
 αἰγυπτίαν μοχθηρίαν διαφυγών ὁ Ἰσραηλίτης
 ἀνεβόα· τῷ Λυτρωτῇ καὶ Θεῶ ἡμῶν ἄσωμεν.

Πολλοῖς συνεχόμενος πειρασμοῖς, πρὸς σὲ
 καταφεύγω, σωτηρίαν ἐπιζητῶν· Ὡ Μῆτερ τοῦ
 Λόγου καὶ Παρθένε, τῶν δυσχερῶν καὶ δεινῶν με
 διάσωσον.

Παθῶν με ταράττουσι προσβολαί, πολλῆς

οὐρανό. Πάλιν σᾶς λέγω, ἐὰν δύο ἀπὸ σᾶς συμφωνήσουν
 ἐπάνω στὴ γῆ γιὰ ὅποιοδήποτε πράγμα πού θά ζητή-
 σουν, θά τοὺς γίνει ἀπὸ τὸν ἐπουράνιο Πατέρα μου.
 Διότι ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι στό ὄνομά
 μου, εἶμαι ἐκεῖ ἀνάμεσά τους.

Ν'. Ψαλμός.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35).

Πεντηκοστάριον.

Κυκλώνοντας τὸν ἄυλο θρόνο, πνευματικά ὄντα,
 ἱεροὶ Ἀσώματοι, ψάλλετε τὸν τρισάγιο ὕμνο μέ φλογερά
 χεῖλη στόν πρυτάνη Θεό· Εἶναι Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ Πατέρας
 ὁ ἀναρχος, (πού δέν ἔχει ἀρχή), Ἅγιος Ἰσχυρός ὁ Υἱὸς ὁ
 συνάναρχος μέ τὸν Πατέρα, Ἅγιος Ἀθάνατος τὸ
 ὁμοούσιο Πνεῦμα, πού δοξάζεται μαζί μέ τὸν Πατέρα
 καὶ τὸν Υἱό.

Σῶσον ὁ Θεός...

(Συλλειτουργικό. Σελ. 36-37).

Κανόνες.

Ἰδιὴ Α'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄφοῦ πέρασε τὴν ὑγρὴ θάλασσα ὡς ξηρά, καὶ διέ-
 φυγε τὴ σκληρότητα τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Ἰσραηλιτικὸς
 λαὸς φώναζε· Ἄς ψάλλουμε στόν Λυτρωτῇ καὶ Θεό μας.

Ἐπειδὴ πιέζομαι ἀπὸ πολλοὺς πειρασμοὺς, σ' ἐσένα
 καταφεύγω ἀναζητώντας σωτηρία· Ὡ Μοτέρα τοῦ Λό-
 γου καὶ Παρθένε, σῶσε με ἀπὸ τίς δυσκολίες καὶ τίς
 συμφορές.

Μέ ταράζουν ἐπιθέσεις τῶν παθῶν καὶ μοῦ γεμίζουν

ἀθυμίας, ἐμπιπλῶσαί μου τὴν ψυχὴν, εἰρήνευσον, Κόρη, τῇ γαλήνῃ, τῇ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πανάμωμε.

Σωτῆρα τεκοῦσάν σε καὶ Θεόν, δυσωπῶ, Παρθένε, λυτρωθῆναί με τῶν δεινῶν· σοὶ γὰρ νῦν προσφεύγων ἀνατείνω, καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοιαν.

Νοσοῦντα τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν, ἐπισκοπῆς θείας, καὶ προνοίας τῆς παρὰ σοῦ, ἀξίωσον, μόνη Θεομητορ, ὡς ἀγαθὴ ἀγαθοῦ τε λοχεύτρια.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος..

Πάντες ἀνυμνήσωμεν πιστοί, τὴν πάσας διευθύνουσαν, τὰς αἰὼλους τῶν ἄνω, χορῶν ταξιαρχίας, Τριάδα τὴν ἄκτιστον, ἐκβοῶντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὲ παντοκράτορ.

Ἔθου τῶν κτισμάτων σου ἀρχὴν, οὐσίαν τὴν ἀσώματον, Ποιητὰ τῶν Ἀγγέλων, τὸν ἄχραντὸν σου θρόνον, κυκλοῦσαν κραυγάζειν σοι· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὲ παντοκράτορ.

Χαίροις Γαβριήλ μυσταγωγέ, τῆς τοῦ Θεοῦ σαρκώσεως, Μιχαήλ τε ταγμάτων, αἰῶλων πρωτοστάτα, ἀπαύστως κραυγάζοντες· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ, Θεὲ παντοκράτορ.

Θεοτοκίον.

Εὐὰ ἢ προμήτωρ τῇ ἀρᾷ, τὸ γένος καθυπέβαλε, τῇ παραβάσει ποτέ, τὸ τῶν ἀνθρώπων· σὺ δὲ Παρθένε θεόνυμφε, ὅλον πρὸς εὐλογίαν, μετηγάγου τὸν Κτίστην τεκοῦσα.

τὴν ψυχὴν μέθλιψη· Εἰρήνευσέ με, Κόρη, μέτῃ γαλήνῃ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ σου, Πάναγνη.

Ἐπειδὴ γέννησες Σωτῆρα καὶ Θεό, σέ παρακαλῶ, Παρθένε, νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰ δεινά (τίς συμφορές)· Διότι σ' ἐσένα καταφεύγοντας τώρα ὑψῶνω καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν διάνοια (τόν νοῦ).

Ἐπειδὴ ἀσθενῶ σωματικά καὶ ψυχικά, ἀξίωσέ με, νὰ ἐπιτύχω θεϊκὴ ἐπίσκεψη καὶ φροντίδα ἐκ μέρους σου, μόνη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὡς ἀγαθὴ πού εἶσαι, καὶ ἕγινες Μητέρα (λεχῶνα) τοῦ ἀγαθοῦ Θεανθρώπου.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Πιστοί, ἅς ἀνυμνήσουμε ὅλοι τὴν ἄκτιστη Τριάδα, πού διευθύνει ὅλες τίς αἰὼλες τάξεις τῶν οὐρανίων ὁμίλων, φωνάζοντας· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι, Θεὲ Παντοκράτορα.

Ἐβαλες τὴν ἀρχὴν τῶν κτισμάτων σου, τὴν ἀγγελικὴν τάξιν, Ποιητὰ τῶν Ἀγγέλων, νὰ κραυγάζουν σ' ἐσένα γύρω ἀπὸ τὸν ἀμόλυντο θρόνον σου· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι, Θεὲ Παντοκράτορα.

Χαῖρε, Γαβριήλ, πού ὑπηρέτησες τὸ μυστήριον τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ, κι ἐσύ Μιχαήλ, προϊστάμενε τῶν αἰῶλων ταγμάτων, φωνάζοντας ἀκατάπαυστα· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶσαι, Θεὲ Παντοκράτορα.

Θεοτοκίον.

Ἡ Εὐὰ, ἢ προμήτωρὰ μας κάποτε μέτῃ παραβάσῃ τῆς ὑπέβαλε στήν κατάρα τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· Ἐσύ ὅμως, Παρθένε Νύμφη τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ γέννησες τὸν Κτίστην, ὅλο τὸ γένος τὸ μετέφερες στήν εὐλογία.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Τοὺς νοερούς τῶν ἀσωμάτων τάξεων, χορούς ἐν ἄσμασιν, ὡς Λειτουργοὺς θείους, δεῦτε εὐφημήσωμεν, χορείαν συγκροτήσαντες, τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ἀδιαλείπτως πρεσβεύοντας, καὶ τῇ μετανοίᾳ συγχαίροντας.

Οἱ τῶν Ἀγγέλων ἀρχηγοὶ καὶ πρόκριτοι, καὶ ταξίαρχαι παιδροὶ, τοὺς ἀσωμάτους Νόας, σήμερον ἐγείρουσι, πρὸς τελετὴν ἑόρτιον, τῆς αὐτῶν λαμπρᾶς μνήμης, μεθ' ὧν συγχαίρουσιν ἄνθρωποι, ὕμνον τῇ Τριάδι προσάγοντες.

Συνευφρανθῶμεν τοῖς Ἀγγέλοις ἄνθρωποι, πνευματικῶς ἐν χαρᾷ, ὁ Γαβριήλ αὐθις, νῦν εὐαγγελίζεται, Ἐκκλησιῶν τὴν ἔνωσιν, καὶ καθαίρεσιν πάσης, τῆς ἐναντίας αἰρέσεως, ἐν τῇ παρουσίᾳ τῆς μνήμης αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Κυφορεῖς τὸν ὑπὲρ φύσιν, Ἄχραντε, ἐν σοὶ σκηνώσαντα, τοῦ Πατρὸς λόγον, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, δυσὶ μὲν ἐν ταῖς φύσεσι, καὶ θελήσειν ὄντα, ἐν ὑποστάσει δ' ἀτρέπτως μιᾷ, ἧς καὶ τὴν μορφήν ἀσπαζόμεθα.

Ωιδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Οὐρανίας ἀψίδος, ὀροφουργὲ Κύριε, καὶ τῆς Ἐκκλησίας δομητορ, σύ με στερέεωσον, ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ σῆ, τῶν ἐφετῶν ἢ ἀκρότης, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Τοὺς πνευματικούς ὀμίλους τῶν ἀσωμάτων τάξεων, ἀφοῦ στήσουμε πνευματικὸν χορὸν, ἅς τοὺς ἐγκωμιάσουμε μὲ θεϊκὰ ἄσματα, ἐπειδὴ πρεσβεύουν ἀκατάπαυστα γιὰ τὴ σωτηρία μας, καὶ χαίρονται μαζί μας γιὰ τὴ μετάνοιά μας.

Οἱ ἀρχηγοὶ καὶ πρόκριτοι τῶν Ἀγγέλων, καὶ λαμπροὶ Ἀρχιστράτηγοι σήμερα παρακινοῦν τοὺς Ἀγγέλους γιὰ τὴν ἑορταστικὴν τελετὴν τῆς λαμπρῆς μνήμης τους, μαζί μὲ τοὺς ὁποίους χαίρονται οἱ ἄνθρωποι ἀναπέμποντας ὕμνο στὴν Ἁγία Τριάδα.

Ἄς εὐφρανθοῦμε μαζί μὲ τοὺς Ἀγγέλους ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι πνευματικὰ μὲ χαρὰ. Ὁ Γαβριήλ πάλι τώρα εὐαγγελίζεται τὴν ἐνότητα τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τὴν κατάργησιν κάθε ἀντίθετης αἵρεσης μὲ τὴν εὐκαιρία τῆς μνήμης τους.

Θεοτοκίον.

Κυφορεῖς στὰ σπλάχνα σου, Ἀμόλυνη, τὸν Λόγον τοῦ Πατρὸς, πού ὑπερβαίνει τὴ φύση, καὶ ἐγκαταστάθηκε μέσα σου μὲ τὴ δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὁ ὁποῖος εἶναι μὲ δύο φύσεις καὶ θελήσεις, ἀλλὰ σέ ἕναν πρόσωπο, χωρὶς μεταβολή, τοῦ ὁποῖου προσώπου ἀσπαζόμεθα τὴ μορφή.

ᾠδὴ Γ'. Τῆς Θεοτόκου.

Κύριε, Ἐσύ πού δημιουργοῦσες τὴν ὀροφή τῆς οὐρανίας ἀψίδας καὶ οἰκοδόμοσες τὴν Ἐκκλησίαν, ἐσύ στερέεωσέ με στὴ δική σου ἀγάπη, ἐσύ πού εἶσαι τὸ ἀποκορύφωμα τῶν ἐπιθυμητῶν πραγμάτων, τὸ στήριγμα τῶν πιστῶν, μόνε φιλάνθρωπε.

Προστασίαν καὶ σκέπην, ζωῆς ἐμῆς τίθημι, Σέ, Θεογεννήτορ, Παρθένε, σύ με κυβέρνησον, πρὸς τὸν λιμένα σου, τῶν ἀγαθῶν ἡ αἰτία, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη πανύμνητε.

Ἴκετεύω, Παρθένε, τὸν ψυχικὸν τάραχον, καὶ τῆς ἀθυμίας τὴν ζάλην, διασκεδάσαι μου· σὺ γάρ, Θεόνυμφε, τὸν ἀρχηγὸν τῆς γαλήνης, τὸν Χριστὸν ἐκύησας, μόνη πανάχραντε.

Εὐεργέτην τεκοῦσα, τὸν τῶν καλῶν αἴτιον, τῆς εὐεργεσίας τὸν πλοῦτον, πᾶσιν ἀνάβλυσον· πάντα γὰρ δύνασαι, ὡς δυνατὸν ἐν ἰσχύϊ, τὸν Χριστὸν κυήσασα, Θεομακάριστε.

Χαλεπαῖς ἀρρωστίαις, καὶ νοσηροῖς πάθεσιν, ἐξεταζομένω, Παρθένε, σύ μοι βοήθησον· τῶν ἰαμάτων γάρ, ἀνελλιπῆ σε γινώσκω, θησαυρόν, Πανάμωμε, τὸν ἀδαπάνητον.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Ἰσχύϊ κατέστησας Ἀθάνατε, δυνατοὺς ἐξανύοντας, τὸ πανάγιόν σου θέλημα, τοὺς σοὶ ἐν τοῖς ὑψίστοις, αἰεὶ παρεστῶτας.

Τοὺς μύστας τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, τῆς σεπτῆς τε ἐγέρσεως, τῶν Ἀγγέλων τοὺς ἐξάρχους Χριστέ, ὑπὲρ ἡμῶν προσδέχου, ἐπικαλουμένους.

Ἀγγέλους ἐπέστησας φύλακας, τοῖς ἀνθρώποις ὡς εὐσπλαγχνος, διακόνους τε ἀνέδειξας Χριστέ, τῆς σωτηρίας τῶν σῶν θεραπόντων.

Θεοτοκίον.

Σέ ἔχω προστασία καὶ σκέπη τῆς ζωῆς μου, ἐσένα Παρθένε, πού γέννησες τὸν Θεό· Ἐσύ κυβέρνησέ με πρὸς τὸ δικό σου λιμάνι, ἐσύ ἡ αἰτία τῶν ἀγαθῶν, τῶν πιστῶν τὸ στήριγμα, μόνη πανύμνητη.

Σέ ἱκετεύω, Παρθένε, νά διασκορπίσεις τὴν ψυχικὴ μου ταραχή καὶ τὴ ζάλη τῆς θλίψεώς μου· Διότι ἐσύ, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, μόνη πάναγνη, γέννησες τὸν ἀρχηγὸ τῆς γαλήνης τὸν Χριστό.

Ἐπειδὴ γέννησες τὸν εὐεργέτη, τὸν αἴτιο τῶν καλῶν, κάνε νά ἀναβλύσει ὁ πλοῦτος τῆς εὐεργεσίας σέ ὅλους· Διότι ὅλα τὰ μπορεῖς, ἐπειδὴ γέννησες τὸν δυνατὸ στήν ἰσχύ, τὸν Χριστό, Θεομακάριστη.

Ἐπειδὴ βασανίζομαι ἀπὸ δύσκολες ἀρρώστιες καὶ νοσηρά πάθη, Παρθένε, ἐσύ βοήθησέ με· Διότι σέ ἀναγνωρίζω, ὡς θησαυρό, πού δέν τοῦ λείπει τίποτε, Πάναγνη, καὶ ὁ ὁποῖος παραμένει ἀδαπάνητος (δέν τελειώνει).

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Ἐκανες, ἀθάνατε, δυνατοὺς στήν ἰσχύ, αὐτοὺς πού σοῦ παραστέκονται πάντοτε στὸν οὐρανό, διότι φέρουν σέ πέρας τὸ πανάγιό σου θέλημα.

Τοὺς ἀρχηγούς τῶν Ἀγγέλων, Χριστέ, πού μνήθηκαν στήν ἐνανθρώπισή σου, καὶ στή σεβαστὴ Ἀνάστασή σου, δέξου τους, καθὼς σέ ἐπικαλοῦνται γιὰ μᾶς.

Ἀγγέλους τοποθέτησες φύλακες γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ὡς εὐσπλαχνος, καὶ τοὺς ἀνέδειξες, Χριστέ ὑπηρέτες γιὰ τὴ σωτηρία ἡμῶν τῶν δούλων σου.

Θεοτοκίον.

Ἀρόρητως συνέλαβες τὸν Κύριον, Σωτῆρα Θεό-
 νυμφε, τὸν λυτρούμενον ἡμᾶς τῶν δεινῶν, τοὺς σε
 ἐν ἀληθείᾳ ἐπικαλουμένους.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος

Τῶν Ἀγγέλων πρῶτιστος, καὶ τῆς Τριάδος φῶς
 δεύτερον, ὥφθης ἡμῖν, Μιχαήλ ὁ ἄρχων, τοῖς
 πιστῶς εὐφημοῦσι σε.

Αἴγλη θείας χάριτος, ὁ Γαβριήλ πιστῶς
 ἔπλησε, πᾶσαν τὴν γῆν, τοῦ Θεοῦ κηρύξας, τὴν ἐν
 σώματι κάθοδον.

Ευνωρὶς αἰοῖδιμε, καὶ φωταυγῆς δυὰς ἄυλε,
 φῶτα Θεοῦ, τοὺς πιστῶς τελοῦντας, τὴν ὑμῶν
 μνήμην δείξατε.

Θεοτοκίον.

Ἦισεν Ἡσαΐας, σοῦ τὴν ὑπὲρ νοῦν Ἀγνή κή-
 σιν· ἄδω ἀγάγῳ, ἵνα τῆς ἐκείνου, ἐπιτύχω καθάρσε-
 ως.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Τῶν ἀσωμάτων τοὺς χοροὺς ἐφιέμενοι,
 ἀνευφημεῖν οἱ ἐπὶ γῆς μιμησώμεθα, ὡς ἐφικτὸν
 τούτων τὴν ἀγιότητα, νεκροῦντες πάντα τὰ μέλη
 τὰ τῆς σαρκός, αἰτοῦντες, ὡς ὑπερμάχους τε καὶ
 φρουροὺς, πάσης πλάνης λυτρώσασθαι, τοῦ
 ἀοράτου ἐχθροῦ, ἡμᾶς τοὺς ἀνυμνοῦντας αὐτούς,
 ὅπως εὐρωμεν ἔλεος.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Εὐχαριστοῦμεν σοι ἀεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύ-

Κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο συνέλαβες τὸν Κύριο, Νύμ-
 φη τοῦ Θεοῦ, τὸν Σωτῆρα, πού λυτρώνει ἀπὸ τὰ δεινά,
 ἐμᾶς πού σέ ἐπικαλούμεθα μέ εἰλικρίνεια.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ὁ πρῶτος μεταξύ τῶν Ἀγγέλων, καὶ φῶς δεύτερο
 μετὰ τὴν Ἁγία Τριάδα φάνηκες, Μιχαήλ Ἀρχάγγελε, σ'
 ἐμᾶς πού μέ πίστη σέ ἐγκωμιάζουμε.

Ὁ Γαβριήλ μέ πίστη γέμισε μέ τὴν αἴγλη (τὴ λάμψη)
 τῆς θείας χάριτος ὅλη τὴ γῆ, κηρύττοντας τὴν κάθοδο
 τοῦ Θεοῦ μέσα σέ σῶμα.

Ἔσεῖς πού εἴσθε ὁμάδα ἀξιόμνητη, καὶ ἄυλη φωτεινὴ
 δυάδα, ἀναδειξτε ὡς φῶτα Θεοῦ, αὐτούς πού τελοῦν μέ
 πίστη τὴ μνήμη σας.

Θεοτοκίον.

Ἐψαλε ὁ Ἡσαΐας τὴν ἐγκυμοσύνη σου, Ἀγνή, πού
 ὑπερβαίνει τὸν νοῦ· Ψάλλω κι ἐγώ, γιὰ νά ἐπιτύχω τὴν
 κάθαρση, ὅπως ἐκεῖνος.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ἐπιθυμώντας νά ἐγκωμιάζουμε τὰ τάγματα τῶν
 Ἀσωμάτων, ἐμεῖς πού ζοῦμε ἐπάνω στή γῆ, ἄς
 μιμηθοῦμε, ὅσο εἶναι δυνατό τὴν ἀγνότητά τους, νε-
 κρώνοντας τὰ σαρκικά μέλη, ζητώντας ἀπ' αὐτούς ὡς
 ὑπερασπιστές καὶ φρουροὺς, νά λυτρώσουν ἀπὸ κάθε
 πλάνη τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, ἐμᾶς οἱ ὅποιοι τοὺς
 ἀνυμνοῦμε, γιὰ νά βροῦμε ἔλεος.

Δόξα ... Καὶ νῦν ... Θεοτοκίον.

Σέ εὐχαριστοῦμε πάντοτε, Θεοτόκε, καὶ σέ μεγαλύ-

νομεν ἄγνη καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως· Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον ὡς ἀγαθή, καὶ δαιμόνων ἐξάρπασον, λογοθεσίου φοβεροῦ, ἐν ὥρᾳ τῆς ἐτάσεως, μὴ αἰσχυρθῶμεν οἱ δούλοι σου.

Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Εἰσακήκοα, Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Τῶν παθῶν μου τὸν τάραχον, ἢ τὸν κυβερνήτην τεκοῦσα Κύριον, καὶ τὸν κλύδωνα κατεύνασον, τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Θεονύμφευτε.

Εὐσπλαγχνίας τὴν ἄβυσσον, ἐπικαλουμένῳ τῆς σῆς παράσχου μοι, ἢ τὸν εὐσπλαγχνον κυήσασα, καὶ Σωτῆρα πάντων, τῶν ὑμνούντων σε.

Ἀπολαύοντες, Πάναγνε, τῶν σῶν δωρημάτων εὐχαριστήριον, ἀναμέλομεν ἐφύμνιον, οἱ γινώσκοντές σε Θεομήτορα.

Οἱ ἐλπίδα καὶ στήριγμα, καὶ τῆς σωτηρίας τεῖχος ἀκράδαντον, κεκτημένοι σε, Πανύμνητε, δυσχερείας πάσης, ἐκλυτρούμεθα.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Ἐπέβης Ἀγγέλοις, ὡσπερ ἐφ' ἵπποις Φιλάνθρωπε, καὶ ἐδέξω χερσὶ σου ἡνίας αὐτῶν, καὶ σωτηρία γέγονεν ἡ ἵππασία σου, τοῖς ἀπαύστως βοῶσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

νομε, Ἄγνη, καὶ σέ προσκυνοῦμε ἀνυμνώντας τό τέκνο σου, Χαριτωμένη, φωνάζοντας ἀκατάπαυστα· Σῶσε μας, Παρθένε, γεμάτη ἀπό ἔλεος, ὡς ἀγαθή, καὶ ἄρπαξέ μας ἀπό τή φοβερή ἀπολογία (κατηγορία) τῶν δαιμόνων κατὰ τὴν ὥρα τῆς δίκης, νά μή ντροπιασθοῦμε, οἱ δούλοι σου,

Ἦδὴ Δ'. Τῆς Θεοτόκου.

Ἄκουσα, Κύριε, γιά τό μυστήριο τῆς οἰκονομίας σου, κατανόησα τὰ ἔργα σου καὶ δόξασα τὴ Θεότητα σου.

Ἐσύ πού γέννησες τὸν Κύριο, τὸν Κυβερνήτη, καταπράυνε τὴν ταραχή καὶ τὴν τρικυμία τῶν πταισμάτων μου, Νύμφη τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ἄβυσσο τῆς εὐσπλαχνίας σου δῶσε σ' ἐμένα, πού σέ ἐπικαλοῦμαι, ἐσύ πού κυοφόρησες τὸν εὐσπλαχνο καὶ Σωτῆρα ὅλων, ὅσοι σέ ὑμνοῦν.

Ἀπολαμβάνοντας, Πάναγνη τὰ δῶρα σου σοῦ ψάλλουμε ὕμνο, ἐμεῖς πού σέ γνωρίζουμε ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Ἐμεῖς πού σέ κατέχουμε ὡς ἐλπίδα καὶ στήριγμα καὶ ἀκλόνητο τεῖχος τῆς σωτηρίας, λυτρωνόμαστε ἀπό κάθε δυσκολία.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Κάθισες ἐπάνω στοὺς Ἀγγέλους, ὅπως σέ ἄλογα, Φιλάνθρωπε, καὶ πῆρες στὰ χέρια σου τὰ ἡνία (τὰ χαλινάρια) τους, καὶ ἡ ἵππασία σου ἔγινε σωτηρία, γι' αὐτούς πού ἀκατάπαυστα φωνάζουν· Δόξα στὴ δύναμή σου, Κύριε.

Καλύπτει Ἀγγέλους, ἡ ἀρετὴ σου Φιλάνθρωπε, καὶ τῆς γῆς ἐπληρώθη τὰ πέρατα, τῆς σῆς ἐνδόξου ἀναρχε θείας αἰνέσεως, σὺν αὐτοῖς σοι βοώσης· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἐξῆλθες οἰκτίρμον, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου Χριστέ, συγκαλεῖς δὲ τὰς φίλας Δυνάμεις σου, καὶ εὐφροσύνη γέγονεν ἡ παρουσία σου, τοῖς πιστῶς σοι βοῶσι, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Παρθένος καὶ Μήτηρ, ὑπερφυῶς ὤφθης Πάναγνε, ὡς Θεὸν τὸν αὐτὸν τε καὶ ἄνθρωπον, Χριστὸν τεκοῦσα, ᾧ μετὰ δέους κραυγάζουσι, τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ἰερισχῶ, ὤφθη δυνάμεως Ἀρχιστράτηγος, πολεμοῦντι, πάλαι Ἰησοῦ τῷ Ναυῇ, νικοποιῶν καὶ ὑπερμαχῶν, Μιχαήλ ὁ μέγας, τῶν Ἀσωμάτων ὁ ἕξαρχος· ὑφ' οὗ λαβὼν τὸ σθένος, ὁ θεράπων Κυρίου, δορυάλωτον εἶλε τὸ φρούριον.

Ἄρχων ποτέ, τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων, ὤφθη φέρων, τέκνου εὐαγγέλια, τῷ Ζαχαρία τῷ ἱερεῖ, Γαβριήλ ὁ μέγας, ὁ θεῖος ὄντως Ἀρχάγγελος· διὸ φωνὴ τοῦ Λόγου, γεννηθεῖς, Ἰωάννης, τῷ πατρὶ τὴν φωνὴν ἀποδίδωσιν.

Χαίρει χαρᾶ πάντα τὰ πέρατα σήμερον, τὴν αἰσίαν, μνήμην ἑορτάζοντα, τῶν Ἀρχαγγέλων σου ὁ Θεός, Μιχαήλ τοῦ θείου, καὶ Γαβριήλ τοῦ θεό-

Σκεπάζει τοὺς Ἀγγέλους ἡ ἀρετὴ σου, Φιλάνθρωπε, καὶ γέμισαν τὰ πέρατα τῆς γῆς ἀπὸ τῆ δικῆ σου θεϊκῆ ὑμνωδία, Ἀναρχε, ἡ ὁποία γῆ φωνάζει, μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους· Δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε.

Βγῆκες, εὐσπλαχνε, γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ σου, Χριστέ, καὶ καλεῖς μαζί καὶ τίς φιλικές Δυνάμεις σου, καὶ ἡ παρουσία σου ἔγινε εὐφροσύνη σ' αὐτούς, πού μέ πίστη φωνάζουν· Δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε..

Θεοτοκίον.

Παρθένος καὶ Μητέρα φάνηκες ὑπερφυσικά, Πάναγνη, διότι γέννησες τὸν ἴδιο καὶ ἄνθρωπο καὶ Χριστό, πρὸς τὸν ὁποῖο μέ φόβο κραυγάζουν τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων· Δόξα στή δυνάμη σου, Κύριε.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ὅταν παλαιὰ πολεμοῦσε στήν Ἰερισχῶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, φάνηκε σ' αὐτόν ὁ Ἀρχιστράτηγος τῶν οὐρανίων Δυνάμεων, δίνοντάς του τὴ νίκη, καὶ ὑπερασπίζοντάς τον, ὁ Μιχαήλ, ὁ μέγας ἀρχηγός τῶν Ἀσωμάτων, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἀφοῦ πῆρε δυνάμη ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου, κυρίευσε μέ τὰ δόρατα τὸ φρούριον.

Κάποτε ὁ ἄρχοντας τῶν ἀσωμάτων Δυνάμεων ἐμφανίσθηκε στόν Ζαχαρία τὸν ἱερέα, φέρνοντας εὐχάριστες εἰδήσεις γιὰ παιδί, ὁ μέγας Γαβριήλ, ὁ ἀληθινὰ θεϊκός Ἀρχάγγελος· Γί' αὐτό, ἀφοῦ γεννήθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Λόγου, ὁ Ἰωάννης, ξαναδίνει τὴ φωνὴν στόν πατέρα του.

Χαίρονται ὑπερβολικά σήμερα ὅλα τὰ πέρατα, ἑορτάζοντας τὴ χαρμόσυνη μνήμη τῶν Ἀρχαγγέλων σου, Θεέ μου, τοῦ θεϊκοῦ Μιχαήλ, καὶ τοῦ Γαβριήλ, τοῦ

φρονος· συγχαίρει δὲ καὶ πᾶσα, τῶν Ἀγγέλων ἢ τάξις, ὅτι σώζεται κόσμος τῆ σκέπη αὐτῶν.

Θεοτοκίον.

Μόνη ἀγνή, πέφυκας καὶ μετὰ γέννησιν, μόνη ἄφθης, ἄνανδρος θηλάζουσα, τὸν τοῦ Πατρὸς Λόγον ἀληθῆ, Πνεύματι Ἁγίῳ, λαβόντα δούλου μορφὴν καθ' ἡμᾶς, Παρθένε Θεοτόκε· οὐ τὴν θέαν τιμώντες, τῆς μορφῆς τὴν ἐμφέρειαν σέβομεν.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Φώτισον ἡμᾶς, τοῖς προστάγμασί σου, Κύριε, καὶ τῷ βραχίονί σου τῷ ὑψηλῷ, τὴν σὴν εἰρήνην, παράσχου ἡμῖν, φιλόνηρωπε.

Ἐμπλησον, Ἀγνή, εὐφροσύνης τὴν καρδίαν μου, τὴν σὴν ἀκήρατον διδοῦσα χαρὰν, τῆς εὐφροσύνης, ἣ γεννήσασα τὸν αἴτιον.

Λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐκ κινδύνων, Θεοτόκε Ἀγνή, ἣ αἰωνίαν τεκοῦσα λύτρωσιν, καὶ τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Λῦσον τὴν ἀχλύν, τῶν πταισμάτων μου, Θεόνυμφε, τῷ φωτισμῷ τῆς σῆς λαμπρότητας, ἣ φῶς τεκοῦσα, τὸ θεῖον καὶ προαιώνιον.

Ἰασαί Ἀγνή, τῶν παθῶν μου τὴν ἀσθένειαν, ἐπισκοπῆς σου ἀξιώσασα, καὶ τὴν ὑγείαν, τῆ πρεσβείᾳ σου παράσχου μοι.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Ἀνεπιστρέπτω τῷ πόθῳ, αἰεὶ πρὸς τὸ ἄναντες, πρὸς σὲ Χριστέ φερόμεναι, τὸ ἀκρότατον ἀπάντων

φωτισμένου μέ τό θεϊκό φωτισμό· Καί χαίρονται μαζί τους καί ὅλο τό πλῆθος τῶν Ἀγγέλων, διότι σώζεται ὁ κόσμος κάτω ἀπό τή σκέπη τους.

Θεοτοκίο.

Μόνη ὑπῆρξες ἀγνή καί μετὰ τή γέννηση· Μόνη φάνηκες, χωρίς ἄνδρα, νά θηλάζεις τὸν ἀληθινό Λόγο τοῦ Πατρὸς, ὁ ὁποῖος μέ τή δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔλαβε δούλου μορφὴ ὅπως ἐμεῖς, Παρθένε Θεοτόκε· Τοῦ ὁποῖου τιμώντας τὴν ἐμφάνιση, τὴν παρουσία, σεβόμαστε τὴν ὁμοιότητα τῆς μορφῆς του μ' ἡμᾶς.

Ωιδὴ Ε'. Τῆς Θεοτόκου.

Φώτισέ μας μέ τὰ προστάγματά σου, Κύριε, καί μέ τό χέρι σου τό ἔνδοξο δῶσε μας τὴν εἰρήνην, Φιλόνηρωπε.

Γέμισε, Ἀγνή, μέ εὐφροσύνη τὴν καρδιά μου δίνοντάς μου τὴ δική σου ὀλοκάθαρη χαρὰ, ἐσύ πού γέννησες τὸν αἴτιο τῆς εὐφροσύνης.

Λύτρωσέ μας ἀπὸ κινδύνους, Θεοτόκε ἀγνή, ἐσύ πού γέννησες τὴν αἰωνία λύτρωση καὶ τὴν εἰρήνην, πού εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ κάθε διάνοια.

Διάλυσε τὴν καταχνιά τῶν σφαλμάτων μου, Νύμφη τοῦ Θεοῦ, μέ τό φωτισμό τῆς δικῆς σου λαμπρότητας, ἐσύ πού γέννησες τό θεϊκό καὶ προαιώνιο φῶς.

Θεράπευσε, Ἀγνή τὴν ἀσθένεια τῶν παθῶν μου, κάνοντάς με ἄξιο, νά μέ ἐπισκεφθεῖς, καί δῶσε μου τὴν ὑγεία μέ τὴν πρεσβεία σου.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Μέ ἀνυποχώρητο πόθο πάντοτε κατευθυνόμενες οἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων πρὸς τὰ ἄνω, πρὸς ἐσένα, Χριστέ,

τῶν ἐφετῶν, Ἀγγέλων αἱ δυνάμεις, ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσιν.

Σὺ νοερούς κατ' οὐσίαν, ἀφθάρτους τῇ χάριτι, τῇ σῇ Χριστέ κατέστησας, ὕμνωδούς τῆς σῆς μεγαλειότητος, τοὺς Ἀγγέλους σου κατ' εἰκόνα, δημιουργήσας ἀκατάληπτε.

Σὺ ἀκλινεῖς πρὸς τὸ χεῖρον, τῇ πρὸς σέ ἐγγύτητι Χριστέ, τοὺς σοὺς ἐφύλαξας λειτουργούς· πηγὴ γὰρ ἀγαθότητος, σὺ ὑπάρχων ἀγαθύνεις, τοὺς ἐπάξιως σοι λατρεύοντας.

Θεοτοκίον.

Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, μόνη ἀπειρόγαμε ἀγνή, Μαρία ἄχραντε, τῷ λιμένι σου ἡμᾶς καθόρμισον, ἐκ κινδύνων ὀδηγοῦσα, πρὸς σωτηρίαν τὴν αἰώνιον.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ἀπειθοῦντι τὸ πάλαι, τοῦ Θεοῦ πρὸς ἄρῶρητα καὶ θεῖα θαύματα, Βαλαὰμ τῷ μάντει, ἐν ἀμφόδῳ ὁ Ἄγγελος ὄνω φανείς, φοβερῶς ἤλεγξε, καὶ λογικὸν τὸ ζῶον δείξας, τὸ τῆς φύσεως ἡμειψε γνῶρισμα.

Συσχεθέντι τῷ Πέτρῳ, καὶ εἰρκτῇ προσμένοντι, Ἄγγελος ὤφθη Θεοῦ, τῶν χειρῶν Ἡρώδου, καὶ δεσμῶν καὶ θανάτου λυτρούμενος· διὸ δεῦτε πάντες, ὡς τῶν ψυχῶν φρουρούς ἐνθέους, τοὺς σοφοὺς Ἀρχαγγέλους τιμήσωμεν.

Τῶν πολέμων τὰς στάσεις, Ἄγγελοι Ἀρχάγγελοι θεῖαι Δυνάμεις Θεοῦ, καὶ τῆς

τό ἀνώτερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπιθυμητά, ἀκατάπαυστα σέ δοξάζουν.

Ἐσὺ μέ τῇ χάρι σου, Χριστέ, ἔκανες τοὺς Ἀγγέλους πνευματικούς ὡς πρὸς τὴν οὐσία, καὶ ὕμνωδούς τῆς μεγαλειότητάς σου, δημιουργώντας τους κατ' εἰκόνα σου, ἀκατανόητε.

Ἐσὺ, Χριστέ, φύλαξες ἀμετακίνητους πρὸς τό καλό τοὺς Λειτουργούς σου, μέ τό νά εἶναι κοντά σου. Διότι, ἐπειδὴ ὑπάρχεις πηγὴ ἀγαθότητος, κάνεις ἀγαθούς, ἐκείνους πού σέ λατρεύουν ἐπάξια.

Θεοτοκίο.

Ἐσὺ πού εἶσαι μόνη Παρθένος μετὰ τῇ γέννηση, χωρίς πείρα γάμου, ἀγνή Μαρία ἀμόλυντη, βοήθησέ μας, νά ἀγκυροβολήσουμε στό Λιμάνι σου, ὀδηγώντας μας μέσα ἀπὸ τοὺς κινδύνους στήν αἰώνια σωτηρία.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ὅταν παλαιά ὁ Βαλαὰμ, ὁ μάντης, ἔδειχνε ἀπειθία πρὸς τὰ ἀνέκφραστα καὶ θεϊκά θαύματα τοῦ Θεοῦ, Ἄγγελος πού φάνηκε στό δρόμο στήν ὄνο του (τῇ γαῖ-δουρίτσα του), τόν ἔλεγξε φοβερά, καὶ παρουσιάζοντας τό ζῶο, νά ὀμιλεῖ μέ νοῦ, ἄλλαξε τὴν ιδιότητα τῆς φύσεως.

Ὅταν συνελήφθη ὁ Πέτρος, καὶ ἔμεινε στή φυλακή, ἐμφανίσθηκε Ἄγγελος Θεοῦ, πού τό Λύτρωσε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρώδη, καὶ ἀπὸ τὰ δεσμά καὶ τό θάνατο· Γι' αὐτό ἐλάτε ὅλοι, νά τιμήσουμε τοὺς Ἀρχαγγέλους ὡς θεϊκοὺς φρουρούς μας.

Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, ἅγιες Δυνάμεις τοῦ Θεοῦ, διαλύστε τίς ἐπιθέσεις τῶν πολέμων καὶ τίς αἰρέσεις καὶ

Ἐκκλησίας, τὰς αἱρέσεις καὶ πάντα τὰ σκάνδαλα, ταῖς ὑμῶν λύσατε, πρὸς τὸν Θεὸν αἰεὶ πρεσβείαις, καὶ ἡμᾶς ἐν εἰρήνῃ φρουρήσατε.

Θεοτοκίον.

Ἐν δυοῖν ταῖς οὐσίαις, ἕναν σε γινώσκουμεν Θεὸν τῆς κτίσεως, ἐνεργείαις ἄμφω, καὶ θελήσειν ὄντα ἀσύγχυτον, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἐκ γυναικὸς σάρκα λαβόντα· ἧς τὴν θεὰν τιμῶμεν τοῖς πίναξιν.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὴν δέησιν ἐκχεῶ πρὸς Κύριον, καὶ αὐτῶ ἀπαγγελῶ μου τὰς θλίψεις, ὅτι κακῶν ἢ ψυχῆ μου ἐπλήσθη, καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ Ἄϊδι προσήγγισε, καὶ δέομαι ὡς Ἰωνᾶς· Ἐκ φθορᾶς, ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε.

Θανάτου καὶ τῆς φθορᾶς ὡς ἔσωσεν, ἑαυτὸν ἐκδεδωκῶς τῷ θανάτῳ, τὴν τῆ φθορᾶ καὶ θανάτῳ μου φύσιν, κατασχεθεῖσαν, Παρθένε, δυσώπησον, τὸν Κύριόν σου καὶ Υἱόν, τῆς ἐχθρῶν κακουργίας με ῥύσασθαι.

Προστάτιν σε τῆς ζωῆς ἐπίσταμαι, καὶ φρουρὰν ἀσφαλεστάτην, Παρθένε, τῶν πειρασμῶν διαλύουσαν ὄχλον, καὶ ἐπηρείας δαιμόνων ἐλαύνουσαν, καὶ δέομαι διαπαντός, ἐκ φθορᾶς τῶν παθῶν μου ῥυσθῆναί με.

Ὡς τεῖχος καταφυγῆς κεκτήμεθα, καὶ ψυχῶν σε παντελῆ σωτηρίαν, καὶ πλατυσμὸν ἐν ταῖς θλίψεσι, Κόρη, καὶ τῷ φωτί σου αἰεὶ ἀγαλλόμεθα· Ὡ Δέσποινα, καὶ νῦν ἡμᾶς, τῶν παθῶν καὶ

ὄλα τὰ σκάνδαλα τῆς Ἐκκλησίας μέ τις πρεσβείες σας πρὸς τὸν Θεὸ πάντοτε, καὶ ἡμᾶς φρουρήστε μας μέ εἰρήνη.

Θεοτοκίον.

Σέ ἀναγνωρίζουμε ἕναν Θεὸ (Δημιουργό) τῆς φύσεως μέ δύο οὐσίες καὶ ταυτόχρονα ἐνέργειες καὶ θελήσεις, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, πού μένει χωρὶς σύγχυση, καὶ ἔλαβε σάρκα ἀπὸ γυναίκα· Αὐτῆς τό πρόσωπο τιμοῦμε στίς εἰκόνες.

Ωιδὴ ΣΤ'. Τῆς Θεοτόκου.

Θά ξεχύσω τὴ δέσῃ μου πρὸς τὸν Κύριο, καὶ σ' αὐτόν θά ἀναφέρω τίς θλίψεις μου· Διότι ἡ ψυχὴ μου γέμισε ἀπὸ δεινᾶ, καὶ ἡ ζωὴ μου πλῆσθίασε στὸν ἄδῃ· Καὶ παρακαλῶ, ὅπως ὁ Ἰωνᾶς· βγάλε με ἀπὸ τὴ φθορᾶ, Θεέ μου.

Ὅπως ἔσωσε ἀπὸ τὸν θάνατο καὶ ἀπὸ τὴ φθορᾶ τὴ φύσῃ μου, Παρθένε, δίνοντας τὸν ἑαυτό του στὸν θάνατο, ἢ ὅποια φύσῃ μου κατακυριεύθηκε ἀπὸ τὴ φθορᾶ καὶ τὸν θάνατο, ἰκέτευσε τὸν Κύριό σου καὶ Υἱό, νά μέ λυτρώσει ἀπὸ τὴν κακουργία τῶν ἐχθρῶν.

Σέ ἀναγνωρίζω ὡς προστάτῃ τῆς ζωῆς καὶ ἀσφαλέστατῃ φρουρᾶ, Παρθένε, πού διαλύεις τό πλῆθος τῶν πειρασμῶν, καὶ μᾶς ἀπομακρύνεις ἀπὸ τὴν ἐπίδρασῃ τῶν δαιμόνων· Καὶ παρακαλῶ παντοτεινά, νά λυτρωθῶ ἀπὸ τὴ φθορᾶ τῶν παθῶν μου.

Σέ ἔχουμε ὡς τεῖχος, ὅπου καταφεύγουμε, καὶ ὡς τέλεια σωτῆρία τῶν ψυχῶν μας, καὶ ὡς ἀνακούφισῃ ἀπὸ τίς θλίψεις, Κόρη, καὶ μέ τό φῶς σου ἀγαλλόμεσθε. Ὡ Κυρία, καὶ τώρα σῶσε μας ἀπὸ τὰ πάθῃ καὶ τοὺς κιν-

κινδύνων διάσωσον.

Ἐν κλίνῃ νῦν ἀσθενῶν κατάκειμαι, καὶ οὐκ ἔστιν ἴασις τῇ σαρκί μου, ἀλλ' ἢ Θεὸν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ τὸν λυτῆρα τῶν νόσων κυήσασα, σοῦ δέομαι τῆς ἀγαθῆς, ἐκ φθορᾶς νοσημάτων ἀνάστησον.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Θεοπρεπῶς, ἐκ μὴ ὄντων Κύριε, τῷ λόγῳ σου παρήγαγες, οὐσίας τῶν ἐπουρανίων, ἀθανάτων στρατιῶν, φωτοειδεῖς αὐτὰς ἐργασάμενος.

Μύσται σεπτοί, τῆς Θεοῦ αἰνέσεως, γεγόνατε Ἀσώματοι, πολῖται τῆς ἐπουρανίου, καὶ θείας ὄντως σκηνηῆς, τῷ Ποιητῇ ἀξίως λατρεύοντες.

Τῶν Ἀσωμάτων, τάξεις νοεραὶ σε, Υἱὲ Θεοῦ προάναρχε, αἰνοῦσιν ἀκαταπαύστως, καὶ δοξολογοῦσιν, ὡς Ποιητὴν καὶ Κτίστην τοῦ σύμπαντος.

Θεοτοκίον.

Τὸν τῷ Πατρὶ, ἐν ὑψίστοις ἄχραντε, ἀνάρχως συνεδρεύοντα, ἀγκάλαις σαῖς ἐπανακλῖναι ἠξίωσαι· ὃν ἡμῖν δίδου Ἀγνή, τοῖς δούλοις σου Ἰλεων.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ὡς πῦρ καὶ φλόγα καὶ φῶς, τοὺς ἀσώματος ὑπάρχοντας, ἐκ τῆς ὑλώδους φθορᾶς, τὸν νοῦν ἀνιπτάμενοι, ὑλαίοις ἐν χεῖλεσι, τοὺς ἀῦλους φόβῳ, ἐν τοῖς ἄσμασι τιμήσωμεν.

δύνους.

Τώρα εἶμαι κατάκοιτος, ἄρρωστος, στό κρεβάτι τῆς ἀσθενείας, καὶ δέν ὑπάρχει θεραπεία γιὰ τό σῶμα μου· Ἀλλά ἐσένα, πού γέννησες τόν Θεό καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κράτησες στά σπλάχνα σου τόν Λυτρωτῆ τῶν ἀσθενειῶν, σέ παρακαλῶ, Ἀγαθή· Σήκωσέ με ἀπό τή φθορά τῶν νοσημάτων.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Ὅπως ἀρμόζει στόν Θεό, παρήγαγες μέ τό Λόγο σου, Κύριε, τήν οὐσία τῶν ἐπουρανίων ἀθανάτων στρατευμάτων κάνοντάς τους φῶς.

Ἀναδειχθ μύστες (κάτοχοι καὶ γνῶστες) τῆς ὑμνολογίας τοῦ Θεοῦ, σεβάσμιοι Ἀσώματοι, πολῖτες τῆς ἐπουράνιας θεϊκῆς κατοικίας, λατρεύοντας ἄξια τόν Ποιητή.

Τά νοερά, πνευματικά, τάγματα τῶν Ἀσωμάτων, Υἱέ τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἔχεις ἀρχή, σέ ὑμνοῦν ἀκατάπαυστα καί σέ δοξολογοῦν, ὡς Ποιητῆ καὶ Κτίστη τοῦ σύμπαντος.

Θεοτοκίον.

Ἀγνή, ἀξιώθηκες νά ξαπλώσεις στίς ἀγκάλες σου, αὐτόν ὁ ὁποῖος στά οὐράνια κάθεται στό θρόνο μαζί μέ τόν Πατέρα, χωρίς νά ἔχει ἀρχή· Αὐτόν, Ἀγνή, πρόσφερε σπλαχνικό σ' ἐμᾶς τοὺς δούλους σου.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ἐπειδή εἶναι φωτιά καὶ φλόγα καὶ φῶς οἱ Ἀσώματοι, ὑψώνοντας τό νοῦ μας ἀπό τή φθορά, πού ἔχει σχέση μέ τήν ὕλη, ἄς τιμήσουμε μέ ὑλικά χεῖλη καί μέ μέ φοβο τοὺς ἀῦλους Ἀγγέλους μέ τά ἄσματα.

Νεκρώσατε τῶν παθῶν, τὰς καταγιγίδας Ἀρχάγγελοι, καὶ παύσατε σὺν αὐτοῖς, τὰ σκάνδαλα ἅπαντα, τῆς πίστεως Ἅγιοι, τῆς Τριάδος ὄντες, Ἀρχιστράτηγοι πυρίμορφοι.

Ἀρχάγγελοι τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀσωμάτων οἱ ἕξαρχοι, τῇ παρόρησῃ ὑμῶν, ἐκ πάσης αἰρέσεως, ἡμᾶς διασώσατε, Μιχαήλ ὁ Ἄρχων, καὶ Γαβριήλ οἱ Ἀρχιστράτηγοι.

Θεοτοκίον.

Νηδύος ὠφθης ἐκῶν, ἐξ ἀπειράνδρου σαρκούμενος, ὁ ἄσαρκος ὡς Θεός, Χριστέ σαρκοφόρος δέ, ὡς ἄνθρωπος πέφυκας, οὗ τῆς ἐμφερείας, οἱ πιστοὶ τὸ εἶδος σέβομεν.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ θείας δόξης, τῶν ἀνθρώπων ὁδηγοί, καὶ ἀρχηγοὶ Ἀσωμάτων, τὸ συμφέρον ἡμῖν αἰτήσασθε, καὶ τὸ μέγα ἔλεος, ὡς τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστράτηγοι.

Ὁ Οἶκος.

Ἐφης φιλάνθρωπε ἐν Γραφαῖς σου, πλήθη χαίρειν Ἀγγέλων ἐν οὐρανῷ, ἐπ' ἀνθρώπῳ ἐνὶ μετανοοῦντι, ἀθάνατε· ὅθεν ἡμεῖς οἱ ἐν ἀνομίαις, ἀναμάρτητε, μόνε καρδιογνώστα, σὲ δυσωπεῖν καθ' ἐκάστην τολμῶμεν ὡς εὐσπλαγχνον, οἰκτεῖραι καὶ καταπέμψαι ἀναξίοις κατάνυξιν, Δέσποτα, παρέχων ἡμῖν συγχώρησιν· ὑπὲρ πάντων γὰρ ἡμῶν πρεσβεύουσιν, οἱ τῶν Ἀσωμάτων

Νεκρώσατε τίς καταγιγίδες τῶν παθῶν, Ἀρχάγγελοι, καὶ παύσατε μαζί μέ αὐτά ὅλα τὰ σκάνδαλα τῆς πίστεως, Ἅγιοι, ἐσεῖς πού εἴσθε Ἀρχιστράτηγοι μέ τή μορφή τῆς φωτιᾶς.

Ἀρχάγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἀρχηγοὶ τῶν Ἀσωμάτων, μέ τήν παρηρησία (μέ τό θάρρος) σας διασώστε μας ἀπό κάθε αἴρεση, Μιχαήλ Ἀρχοντα καὶ Γαβριήλ Ἀρχιστράτηγε.

Θεοτοκίο.

Φάνηκες νά παίρνεις σάρκα ἀπό κοιλιά, πού δέν εἶχε πειρα ἀνδρός, Χριστέ, ἐσύ πού ὡς Θεός εἶσαι ἄσαρκος, ἀλλά ἔγινες σαρκοφόρος ὡς ἄνθρωπος· Τοῦ ὁποίου σεβόμαστε οἱ πιστοὶ τή μορφή τῆς ὁμοιότητος μ' ἐμᾶς.

Μικρή Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ἀρχιστράτηγοι Θεοῦ, λειτουργοὶ τῆς θεϊκῆς δόξας, ὁδηγοὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀσωμάτων, ζητήστε γιά μᾶς αὐτό πού μᾶς συμφέρει καὶ τό μέγα ἔλεος, ὡς Ἀρχιστράτηγοι τῶν Ἀσωμάτων.

Οἶκος.

Εἶπες, Φιλάνθρωπε, στίς Ἅγιες Γραφές σου, ὅτι τά πλήθη τῶν Ἀγγέλων χαίρονται γιά ἕναν ἄνθρωπο, πού μετανοεῖ, ἀθάνατε· Γί' αὐτό ἐμεῖς, πού βρισκόμαστε σέ ἁμαρτίες, ἀναμάρτητε μόνε καρδιογνώστα, τολμοῦμε καὶ σέ παρακαλοῦμε κάθε μέρα ὡς εὐσπλαγχνον, νά μᾶς λυπηθεῖς, καὶ νά στείλεις σ' ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους κατάνυξιν, Δέσποτα, παρέχοντας σ' ἐμᾶς συγχώρηση· Διότι πρεσβεύουν γιά μᾶς οἱ Ἀρχιστράτηγοι τῶν Ἀσωμάτων.

Ἀρχιστράτηγοι.

Συναξάριον.

Τῇ Η'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, ἡ Σύναξις τῶν Ἀρχιστρατήγων Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ, καὶ τῶν λοιπῶν ἁγίων ἀσωμάτων καὶ οὐρανίων Ταγματῶν.

Ταῖς τῶν Ἀγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Καταβασίαι. Τῶν Εἰσοδίων.

Α'. Ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος, καὶ λόγον ἐρεύξομαι, τῇ Βασιλίδι Μητρὶ· καὶ ὀφθήσομαι, φαιδρῶς πανηγυρίζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης τὴν Εἴσοδον.

Γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε, ἡ ζῶσα καὶ ἄφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας πνευματικόν, στερέωσον· κἂν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ Σου στεφάνων δόξης ἀξιώσον.

Δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως, Σοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὁ προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει Σου Κύριε.

Ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα, ἐν τῇ σεπτῇ Εἰσόδῳ Σου· Σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔνδον εἰσηλθες, ἐν τῷ ναῷ τοῦ Θεοῦ, ὥσπερ καθαρῶτατος ναός, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί Σε, σωτηρίαν βραβεύουσα.

ΣΤ'. Τὴν θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελοῦντες ἑορτὴν οἱ θεόφρονες, τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ Αὐτῆς τεχθέ-

Συναξάριο.

Κατὰ τὴν ὀγδόη αὐτοῦ τοῦ μηνός γίνεται ἡ Σύναξις γιὰ τοὺς Ἀρχιστρατήγους Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ καὶ τοὺς ὑπολοίπους Ἁγίους Ἀσωμάτων καὶ τὰ οὐράνια τάγματα.

Μέ τίς ἅγιες πρεσβείες αὐτῶν, Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν.

Καταβασίες. (Τῶν Εἰσοδίων).

Α'. Θά ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ θά γεμίσει μέ Ἅγιο Πνεῦμα· Καὶ θά πῶ λόγια στή Βασίλισσα Μητέρα· Καὶ θά ἐμφανισθῶ νά πανηγυρίζω χαρμόσυνα, καὶ θά ψάλλω χαρούμενος τὴν εἴσοδό της (στόν Ναό).

Γ'. Τοὺς ὑμνολόγους σου, Θεοτόκε ἐσύ ἡ ζωντανή καὶ ἄφθονη πηγή, οἱ ὅποιοι συγκρότησαν πνευματικὸ θίασο (ὀμάδα), στερέωσέ τους· Καὶ μέ τῇ θείᾳ δόξᾳ σου ἀξιώσέ τους, νά λάβουν στεφάνια δόξης.

Δ'. Τὴν ἀνεξακρίβωτη θεία βουλή γιὰ τὴ σάρκωση σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ κατανοώντας κραύγαζε· Δόξα στή δύναμή σου, Κύριε.

Ε. Ἐμειναν ἐκστατικά τὰ σύμπαντα κατὰ τὴ σεβαστὴ εἴσοδό σου· Διότι Ἐσύ, Παρθένε, χωρίς γάμο συνέλαβες στή μήτρα σου τὸν Θεό, πού εἶναι πάνω ἀπὸ ὅλους, καὶ γέννησες ἄχρονο Υἱό, ὁ ὅποιος σέ ὅλους πού σέ ὑμνοῦν, δίνει ὡς βραβεῖο τὴ σωτηρία.

ΣΤ. Ἐκτελώντας τὴ θεϊκὴ αὐτὴ καὶ πολὺ ἐντιμὴ ἑορτὴ, τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, ἐμεῖς πού ἔχουμε νοῦ Θεοῦ, ἐλάτε νά χειροκροτήσουμε δοξάζοντας τὸν Θεό ,

ντα, Θεὸν δοξάζοντες.

Ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν, τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες, παρὰ τὸν κτίσαντα· ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἔψαλλον· Ὑπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Η'. Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ, ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, ἀγείρει ψάλλουσιν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θ'. Ἄπας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δέ, ἀύλων Νόων, φύσις γεραίουσα, τὰ ἱερά Εἰσόδια τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε ἀγνή, ἀειπάρθενε.

Ωιδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας, καταντήσαντες Παῖδες ἐν Βαβυλῶνι ποτέ, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, τὴν φλόγα τῆς καμίνου, κατεπάτησαν ψάλλοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, ὡς ἠθέλησας Σῶτερ, οἰκονομήσασθαι, ἐν μήτρᾳ τῆς Παρθένου, κατώκησας τῷ κόσμῳ, ἦν προστάτιν ἀνέδειξας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Θελητὴν τοῦ ἐλέους, ὃν ἐγέννησας, Μήτηρ ἀγνή δυσώπησον, ῥυσθῆναι τῶν πταισμάτων,

πού γεννήθηκε ἀπ'αὐτήν.

Ζ. Δέν λάτρευσαν τὴν κτίση οἱ θεόφρονες (οἱ σκεπτόμενοι θεάρεστα), ἀλλὰ τὸν Κτίστη· Ἀφοῦ ὁμως πάτησαν τὴν ἀπειλή τῆς φωτιᾶς, μέ χαρὰ ἔψαλλαν· Ὑπερύμνητε, ὁ Κύριος τῶν πατέρων καὶ Θεός, εἶσαι δοξασμένος.

Η'. Ὑμνοῦμε, δοξολογοῦμε καὶ προσκυνοῦμε τὸν Κύριο.

Τοὺς νέους τοὺς εὐσεβεῖς μέσα στό καμίνι ὁ Υἱὸς τῆς Θεοτόκου τοὺς διέσωσε, τότε βέβαια ὡς προτύπωση, καὶ τώρα πραγματικά, συγκαλεῖ ὅλη τὴν οἰκουμένη νά ψάλλει· Τὸν Κύριο ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψώνετε τὸν σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θ'. Κάθε γήινος (ἄνθρωπος) ἄς σκιρτᾷ πνευματικά φωτιζόμενος ὅπως ἀπὸ λαμπάδα, καὶ ἄς πανηγυρίζει ἡ φύση τῶν ἀύλων πνευμάτων, τῶν Ἀγγέλων, δοξάζοντας τὰ ἱερά Εἰσόδια τῆς Μητέρας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄς φωνάζει· Χαίρε Παμμακάριστη, Θεοτόκε ἀγνή Ἀειπάρθενε.

Ῥοδὴ Ζ'. Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ νέοι, πού ἀπὸ τὴν Ἰουδαία κατέλθον κάποτε ὡς αἰχμάλωτοι στή Βαβυλώνα, καταπάτησαν τὴ φλόγα τῆς καμίνου μέ τὴν πίστὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος ψάλλοντας· Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Ἐπειδὴ θέλῃσες, Σωτήρα, νά οἰκονομήσεις τὴ σωτηρία μας, κατοικῃσες στὸν κόσμον στή μήτρα τῆς Παρθένου, τὴν ὁποία ἀνέδειξες προστάτῃ· Ὁ Θεός τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Παρακάλεσε, Μοτέρα ἀγνή, αὐτὸν πού θέλει τὸ ἔλεος, τὸν ὁποῖο γέννησες, νά ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ

ψυχῆς τε μολυσμάτων, τοὺς ἐν πίστει
κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός,
εὐλογητὸς εἶ.

Θησαυρὸν σωτηρίας, καὶ πηγὴν ἀφθαρσίας,
τὴν σὲ κυήσασαν, καὶ πύργον ἀσφαλείας, καὶ
θύραν μετανοίας, τοῖς κραυγάζουσιν ἔδειξας· Ὁ
τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Σωμάτων μαλακίας, καὶ ψυχῶν ἀρρωστίας,
Θεογεννήτρια, τῶν πόθῳ προσιόντων, τῇ σκέπη
σου τῇ θεία, θεραπεύειν ἀξίωσον, ἢ τὸν Σωτῆρα
Χριστόν, ἡμῖν ἀποτεκοῦσα.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Ὅτι παρειστήκεισαν ἀπαύστως, λειτουργοῦσαι
μυριάδες τῶν Ἀγγέλων, τοῦ προσώπου ὄραν μὴ
φέρουσαι τὴν θεάν, εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς
ἀναβοῶσιν.

Φῶτα ἀνέδειξας οἰκτίρμον, τῶν Ἀγγέλων σου
τὴν ἄυλον οὐσίαν, τοῦ ἀρρήτου φωτὸς πληροῦμε-
να ἀπαύστως, Εὐλογητὸς εἶ κράζοντα, ὁ Θεὸς εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Λόγῳ σου τῷ ἐνυποστάτῳ, τῶν Ἀγγέλων τὴν
πληθὺν δημιουργήσας, ἀγίαςας δὲ θείῳ Πνεύματι
Τριάδα, θεολογεῖν ἐδίδαξας, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς
αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρεῖς ἐννοοῦντες ὑποστάσεις, ἀπερίγραπτον
δοξάζομεν οὐσίαν, τὸν Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ τὸ
Πνεῦμα βοῶντες, Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς

σφάλματα καὶ τοὺς μολυσμούς τῆς ψυχῆς, αὐτοὶ πού
κραυγάζουν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι δοξασμέ-
νος.

Θησαυρὸ σωτηρίας καὶ πηγὴ ἀφθαρσίας ἀνέδειξες,
αὐτὴν πού σέ γέννησε, καὶ πύργο ἀσφαλείας καὶ θύρα
μετανοίας, γι' αὐτούς πού κραυγάζουν· Ὁ Θεὸς τῶν πα-
τέρων μας εἶσαι δοξασμένος.

Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πού γέννησες γιὰ μᾶς τὸν Σωτῆρα,
τὸν Χριστό, ἀξίωσέ μας νά θεραπεύεις τίς σωματικές
ἀδυναμίες καὶ ἀρρώστιες τῶν ψυχῶν, αὐτῶν πού πλη-
σιάζουν μέ πόθο στή θεϊκὴ σου σκέπη.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Οἱ μυριάδες τῶν Ἀγγέλων, πού λειτουργοῦν
ἀκατάπαυστα πρὸς τιμὴν αὐτοῦ, στόν ὁποῖο παραστέ-
κονται, στόν Θεό, μὴ ἀντέχοντας νά βλέπουν τὴ θεά τοῦ
προσώπου σου φωνάζουν· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Κύ-
ριε Θεέ μας.

Εὐσπλαχνε, τὴν ἄυλη οὐσία τῶν Ἀγγέλων σου τὴν
ἀνέδειξες φῶτα, πού γεμίζουν μέ τό ἀνέκφραστο φῶς
ἀκατάπαυστα, τὰ ὁποῖα κράζουν· Εἶσαι ἄξιος δοξολογι-
ας, Θεέ μας, αἰῶνια.

Μέ τὸν ἐνυπόστατο (τὸν προσωπικό) Λόγο, τὸν Χρι-
στό, ἀφοῦ δημιούργησες τό πλῆθος τῶν Ἀγγέλων, καὶ
τούς ἀγίαςες μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα, τοὺς δίδαξες, νά
θεολογοῦν Ἅγια Τριάδα, Θεέ, αἰῶνια.

Τριαδικό.

Ἴχοντας στό νοῦ μας τρία πρόσωπα δοξάζουμε, τὴν
οὐσία, πού δέν περιορίζεται, δηλαδή τὸν Πατέρα καὶ
τὸν Υἱὸ μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα φωνάζοντας· Εἶσαι

τούς αἰῶνας.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Σὺν χοροῖς Ἀσωμάτων, τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος δεῦτε κροτήσωμεν, τὴν αἴσιον ἡμέραν, τῆς μνήμης ἐκτελοῦντες, τῶν σοφῶν Ἀρχαγγέλων Χριστοῦ, Εὐλογητὸς εἶ Θεέ, βοῶντες τῶν Πατέρων.

Ὡς φιλόξενοι πάλαι, Ἀβραὰμ ὁ θεόπτης, καὶ Λῶτ ὁ ἔνδοξος, ἐξένισαν Ἀγγέλους, καὶ εὖρον κοινωνίαν, σὺν Ἀγγέλοις κραυγάζοντες· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Μανωὲ τῷ γενναίῳ, καὶ Τωβίτ τῷ πανσόφῳ, ᾧφθησαν Ἄγγελοι, ἀμείβοντες τὰ ἄθλα τοῦ βίου κατ' ἀξίαν, καὶ τῶν Παίδων ὁ Ἄγγελος, ἔσβεσε φλόγα ποτέ, πυρὸς καμίνου ὄντως.

Θεοτοκίον.

Τὸ ἡμέτερον ὄλον, ἐκ Παρθένου λαβόντα, δίχα τροπῆς, Ἰησοῦ, ταῖς φύσεσι διπλοῦν σε, ἀλλ' ἕναν ὑποστάσει, πατρικῶς σε κηρύττομεν· ἦς καὶ τὸ εἶδος πιστῶς, σέβομεν ἐκτυποῦντες.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν, ὃν ὕμνοῦσι στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, ὕμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοὺς βοηθείας τῆς παρὰ σοῦ δεομένους, μὴ παρίδης Παρθένε, ὕμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντάς σε, Κόρη, εἰς αἰῶνας.

Τῶν ἰαμάτων τὸ δαψιλές, ἐπιχέεις τοῖς πιστῶς

ἄξιος δοξολογίας, Κύριε καὶ Θεέ μας, στοὺς αἰῶνες.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Μαζὶ μὲ τὰ πλήθη τῶν Ἀσωμάτων καὶ τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ἐλάτε, ἄς χειροκροτήσουμε τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τῶν σοφῶν Ἀρχαγγέλων τοῦ Χριστοῦ φωνάζοντας· Θεέ τῶν πατέρων, εἶσαι ἄξιος, νά δοξάζεσαι.

Ὡς φιλόξενοι παλαιά, ὁ Ἀβραάμ, πού εἶδε τὸν Θεό, καὶ ὁ Λῶτ φιλοξένησαν Ἀγγέλους καὶ ἐπέτυχαν κοινωνία μαζὶ μὲ τοὺς Ἀγγέλους κραυγάζοντας· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Στόν γενναῖο Μανωὲ καὶ στόν πάνσοφο Τωβίτ ἐμφανίσθηκαν Ἄγγελοι ἀμείβοντας ἐπάξια τὰ κατορθώματα τῆς ζωῆς τους· Καὶ τὴ φλόγα τῆς φωτιᾶς τοῦ καμινιοῦ τῶν τριῶν νέων Ἄγγελος τὴν ἔσβησε πραγματικά.

Θεοτοκίον.

Ἐπειδὴ ἔλαβες ὅλα τὰ δικά μας ἀπὸ Παρθένο,, Ἰησοῦ, χωρὶς μεταβολὴ δική σου, σέ κηρύττουμε διπλὸν μὲν κατὰ τίς φύσεις, ἀλλὰ ἕνα κατὰ τὴν ὑπόσταση (τὴν προσωπικότητα), ὅπως ὁ Πατέρας, τῆς ὁποίας καὶ τὴ μορφὴ τὴ σεβόμαστε εἰκονίζοντάς την.

Ωιδὴ Η'. Τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Βασιλιά τῶν οὐρανῶν, τὸν ὁποῖο ὕμνοῦν οἱ στρατιές τῶν Ἀγγέλων, ὕμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μὴ παραβλέψεις, Παρθένε, αὐτοὺς πού ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθεια ἐκ μέρους σου, οἱ ὁποῖοι ὕμνοῦν καὶ ὑπερυψώνουν ἐσένα, Κόρη, στοὺς αἰῶνες.

Βρέχεις τὴν ἀφθονία τῶν θεραπειῶν, Παρθένε, σ'

ὕμνουσί σε Παρθένε, καὶ ὑπερψοῦσι τὸν ἄφραστόν σου τόκον.

Τὰς ἀσθενείας μου τῆς ψυχῆς ἰατρεύεις, καὶ σαρκὸς τὰς ὀδύνας, Παρθένε, ἵνα σε δοξάζω τὴν Κεχαριτωμένην.

Τῶν πειρασμῶν σὺ τὰς προσβολὰς ἐκδιώκεις, καὶ παθῶν τὰς ἐφόδους Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Τῶν Ἀγγέλων, ζηλώσωμεν τὸν βίον, καὶ τὰς φρένας, πτερώσωμεν εἰς ὕψος, καὶ σὺν αὐτοῖς αὔτως ἀναμέλψωμεν, Κύριον ὑμνοῦντες, καὶ ὑπερψοῦντες, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θιασῶται, χορείας οὐρανόυ, οἱ τὸν θρόνον ἀμφέποντες τῆς δόξης, περὶ Θεὸν τε πάντοτε στρεφόμενοι, Ἄγγελοι ὑμνοῦσι, καὶ ὑπερψοῦσιν, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὴν αὔλου, πυρὸς ποιῶσαν φλόγα, τοὺς ἐν ὕψει, ἀπαύστως λειτουργοῦντας, καὶ τοὺς Ἀγγέλους πνεύματα δεικνύουσιν, Τριάδα προσκυνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἵτι ἐν πόλῳ, παρειστήκεισαν τρόμῳ, μυριάδες, Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων, ἐν ταῖς ἀγκάλαις φέρειν κατηξίωσαι, τούτῳ Θεοτόκε, πρέσβευε σωθῆναι, τοὺς δοξολογοῦντας, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

αὐτοὺς πού μέ πίστη σέ ἀνυμνοῦν, καὶ ὑπερψώνουν τὴν ἀνέκφραστή σου γέννηση.

Γιατρεύεις τίς ἀσθένειες τῆς ψυχῆς μου καὶ τοὺς πόνους τοῦ σώματός μου, Παρθένε, γιὰ νὰ δοξάζω ἐσένα τὴν χαριτωμένην.

Ἐσύ διώχνεις τίς ἐπιθέσεις τῶν πειρασμῶν καὶ τίς ἐφόδους τῶν παθῶν, Παρθένε, γι' αὐτό σέ ὑμνοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.

Ἄς ζηλώσουμε (ἄς ζηλέψουμε) τὸν βίον τῶν Ἀγγέλων, καὶ ἄς βάλουμε φτερά πρὸς τὰ ὕψη, καὶ μαζί τους ἄς ψάλλουμε πνευματικά ὑμνῶντας τὸν Κύριο καὶ ὑπερψώνοντάς τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ὑπάρχοντας μέλη τοῦ οὐρανόυ πλήθους, αὐτοὶ πού περικυκλώνουν τὸν θρόνο τῆς δόξας, καὶ περιστρέφονται πάντοτε γύρω ἀπὸ τὸν Θεό, οἱ Ἄγγελοι, τὸν ὑμνοῦν καὶ τὸν ὑπερψώνουν στοὺς αἰῶνες.

Τὴν Ἁγία Τριάδα, πού κάνει φλόγα ἄυλης φωτιᾶς, αὐτοὺς πού λειτουργοῦν ἀκατάπαυστα στὰ ὕψη, καὶ ἀναδεικνύει τοὺς Ἀγγέλους πνεύματα, τὴν ὑμνοῦμε καὶ τὴ δοξολογοῦμε σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίον.

Αὐτὸν πού περικυκλώνουν στὸν οὐρανὸ μυριάδες Ἀγγέλων καὶ Ἀρχαγγέλων, καταξιώθηκες, νὰ τὸν κρατήσεις στὴν ἀγκαλιά σου· Σ' αὐτόν, Θεοτόκε, πρέσβευε, νὰ σωθοῦν, αὐτοὶ πού τὸν δοξολογοῦν στοὺς αἰῶνες.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Ἄρχων Ἀγγέλων πέφυκε, Μιχαήλ ὁ Ἀρχάγγελος· ἀλλὰ συνδοξάζεται, αὐτῷ λαμπρότατα, ὁ μύστης τῆς χάριτος, καὶ τῆς Παρθένου μνήστωρ σεπτός, ὁ τῶν Ἀσωμάτων, Στρατηγός ἐπαξίως, χαρὰν προδιαγγέλλων, Γαβριήλ τοῖς βοῶσι· Λαὸς ὑπερψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὰ τῶν Ἀγγέλων τάγματα, ἐν ποικίλῃ μορφῇ κατιδῶν, Ἰεζεκιήλ προῖστορῶν ἐκήρυττεν· ἐν οἷς ἑξαπτέρυγα, τὰ Σεραφίμ παρίστανται, καὶ τὰ Χερουβίμ, πολυομμάτως ἐκύκλουν· μεθ' ὧν τοὺς Ἀρχαγγέλους, ἠλεκτρίνους ἑώρα, Χριστὸν δοξολογοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὡς φοβερὰν τὴν ἔλευσιν, τῆς δευτέρας καθόδου σου, ἐκδηλοποιῶν ὁ Δανιήλ προέλεγεν· Ὡς θρόνοι ἐτέθησαν, καὶ παλαιὸς ἐκάθησε, καὶ τὰς τῶν Ἀγγέλων, μυριάδας εἰσάγει, ἐν φόβῳ, παρεστῶσας, καὶ φωναῖς ἀσιγήτοις, βοῶσας τῇ Τριάδι, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ὁ τῷ Πατρὶ καὶ Πνεύματι, ὁμοούσιος Λόγος ἑκὼν, ὠφθη καὶ ἡμῖν, ἐκ τῆς Παρθένου σύμμορφος, οὐ φύρας εἰς ἄλληλα, τὰ τῆς φρικτῆς ἐνώσεως· εἷς γὰρ ὁ αὐτός, ἐν ἑκατέροις δείκνυται ἐν δύο ταῖς οὐσίαις, καὶ μιᾷ ὑποστάσει· ἧς νῦν τῆς ἐμφορείας, τὸν τύπον προσκυνοῦμεν.

Εἶναι ἄρχοντας τῶν Ἀγγέλων ὁ Μιχαήλ ὁ Ἀρχάγγελος, ἀλλὰ μαζί του δοξάζεται λαμπρότατα ἐπάξια ὁ μυσταγωγός τῆς χάριτος, καὶ σεβαστός μεσολαβητής στὴν Παρθένο, ὁ Γαβριήλ, ὁ Στρατηγός τῶν Ἀσωμάτων, προαναγγέλλοντας χαρὰ σ' αὐτούς πού φωνάζουν· Λαέ, ὑπερψώνετε τὸν Χριστό στοὺς αἰῶνες.

Βλέποντας ὁ Ἰεζεκιήλ τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων μὲ ποικίλες μορφές, μιλοῦσε γι' αὐτά· Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ βρίσκονταν τὰ Σεραφίμ μὲ τὰ ἕξη φτερά, καὶ τὰ Χερουβίμ μὲ τὰ πολλά μάτια περιεκύκλωναν τὸν θρόνο τοῦ Θεοῦ. Μαζί μὲ αὐτὰ ἔβλεπε τοὺς Ἀρχαγγέλους, οἱ ὅποιοι, ὡς νὰ εἶναι ἀπὸ ἠλεκτρο, δοξολογοῦν τὸν Χριστό σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Μιλώντας ὁ Δανιήλ προέλεγε, ὅτι θὰ εἶναι φοβερός ὁ ἐρχομός τῆς δευτέρας παρουσίας σου· Ἐλεγε δηλαδή, ὅτι τοποθετήθηκαν θρόνοι, καὶ κάθισε «ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν», ὁ ἀναρχος Θεός· Καὶ παρουσιάζει τίς μυριάδες τῶν Ἀγγέλων, νὰ παραστέκονται μὲ φόβο, καὶ νὰ φωνάζουν μὲ ἀκατάπαυστες φωνές πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Θεοτοκίο.

Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι ἀπὸ τὴν ἴδια οὐσία μὲ τὸν Πατέρα, καὶ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, μὲ τὴ θέλησή του ἐμφανίσθηκε καὶ σ' ἐμᾶς ἀπὸ τὴν Παρθένο μὲ μορφὴ ἴδια μ' ἐμᾶς, χωρὶς νὰ προκαλέσει σύμφυση (σύγχυση) μεταξύ τῶν δύο φύσεων, θείας καὶ ἀνθρωπίνης, μὲ τὴν ἔνωση)· Διότι παρουσιάζεται ἕνας καὶ ὁ ἴδιος καὶ στίς δύο, μὲ δύο φύσεις ἀλλὰ μιᾷ ὑπόστασι (πρόσωπο)· Αὐτῆς τῆς ὁμοιότητος προσκυνοῦμε τὴν εἰκόνα.

<p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40). Ωιδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Κυρίως Θεοτόκον, σὲ ὁμολογοῦμεν, οἱ διὰ σοῦ σεσωσμένοι, Παρθένε ἀγνή, σὺν Ἀσωμάτων χορείαις, σὲ μεγαλύνοντες.</p> <p>Ροήν μου τῶν δακρῶν, μὴ ἀποποιήσης, ἢ τὸν παντὸς ἐκ προσώπου πᾶν δάκρυον, ἀφηρηκότα Παρθένε, Χριστὸν κηύσασα.</p> <p>Χαρᾶς μου τὴν καρδίαν, πλήρωσον, Παρθένε, ἢ τῆς χαρᾶς δεξαμένη τὸ πλήρωμα, τῆς ἁμαρτίας τὴν λύπην, ἐξαφανίσασα.</p> <p>Λιμὴν καὶ προστασία, τῶν σοὶ προσφευγόντων, γενοῦ Παρθένε, καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, καταφυγή τε καὶ σκέπη, καὶ ἀγαλλίαμα.</p> <p>Φωτὸς σου ταῖς ἀκτῖσι, λάμπρυνον, Παρθένε, τὸ ζοφερὸν τῆς ἀγνοίας διώκουσα, τοὺς εὐσεβῶς Θεοτόκον, σὲ καταγγέλλοντας.</p> <p>Κακώσεως ἐν τόπῳ, τῷ τῆς ἀσθενείας, ταπεινωθέντα, Παρθένε, θεράπευσον, ἐξ ἀρρωστίας εἰς ῥῶσιν, μετασκευάζουσα.</p> <p>Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.</p> <p>Σὲ τὸν ἀρρήτως ἐνώσαντα, τοῖς ἐπουρανίοις, Χριστέ, τὰ ἐπίγεια, καὶ μίαν Ἐκκλησίαν, ἀποτελέσαντα Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.</p> <p>Ἄγγελοί τε καὶ Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι, Ἐξουσίαι καὶ Κυριότητες, Ἀρχαὶ τε καὶ Δυνάμεις, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ὑπὲρ τοῦ κόσμου</p>		<p>Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40). Ῥδή Θ'. Τῆς Θεοτόκου.</p> <p>Μοναδική Θεοτόκο σὲ ὁμολογοῦμε, Παρθένε ἀγνή, ἐμεῖς πού σωθήκαμε διὰ μέσου σου, μεγαλύνοντάς σε μαζί μέ τὰ πλήθῃ τῶν Ἀσωμάτων.</p> <p>Μὴν ἀρνῃθεῖς νά δεχθεῖς τή ροή τῶν δακρῶν μου, Παρθένε, ἐσύ πού γέννησες τόν Χριστό, πού ἀφαίρεσε κάθε δάκρυ ἀπό κάθε πρόσωπο.</p> <p>Γέμισε μέ χαρά τὴν καρδιά μου, Παρθένε, ἐσύ πού δέχθησες τὴν πλορότητα τῆς χαρᾶς, ἐξαφανίζοντας τὴ λύπη τῆς ἁμαρτίας.</p> <p>Γίνε, Παρθένε, λιμάνι καὶ προστασία γι' αὐτοὺς πού καταφεύγουν σ' ἐσένα, καὶ τεῖχος ἀκλόνητο καὶ κατα- φύγιο, καὶ σκέπη, καὶ ἀγαλλίαμα.</p> <p>Μέ τίς ἀκτῖνες τοῦ φωτός σου, διώχνοντας τό σκοτάδι τῆς ἀγνοίας, λάμπρυνε αὐτοὺς, πού μέ εὐσέβεια σὲ ἀνακρύπτουν Θεοτόκο.</p> <p>Ἐμένα πού ταπεινώθηκα, Παρθένε, στόν τόπο τῆς κακοπάθειας, δολαδὴ τῆς ἀρρώστιας, θεράπευσέ με με- ταφέροντάς με ἀπό τὴν ἀρώστια στὴν ἀνάρρωσῃ.</p> <p>Τῶν Ἀσωμάτων. Πρῶτος.</p> <p>Ἐσένα, Χριστέ, πού ἐνώσες κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο τὰ ἐπίγεια μέ τὰ ἐπουράνια, καὶ ἀποτελέσες μία Ἐκκλησία Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἀκατάπαυστα σὲ μεγαλύνουμε.</p> <p>Καὶ Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι, Ἐξουσίες, καὶ Κυριότητες καὶ Ἀρχές καὶ Δυνάμεις, Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ (τὰ ἑννέα ἀγγελικά τάγματα) μαζί μέ τὴ Θεο-</p>
--	--	---

ίκετεύσατε.

Πάντων προστάται δεικνύμενοι Μιχαήλ σὺν τῷ, Γαβριήλ, ἐπισκέψασθε τοὺς ἐκ πόθου τιμῶντας, τὴν πανέορτον ὑμῶν μνήμην, καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντας, σώζεσθε παντοίας περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Λόγον ἐδέξω τὸν ἀναρχον, φύσιν τὴν ἐμήν, ἀναπλάσαι βουλόμενον, καὶ τοῦτον σαρκωθέντα, Παρθένε τέτοκας· διό σε Θεοτόκε, ἀκαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Νοσοῦντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν ἀνάγκαις, πρὸς σωτηρίαν ὑπέρμαχοι ὤφθητε, τῶν Ἀσωμάτων οἱ πρῶτοι, Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ.

Δυνάμεων καὶ θρόνων, χοροῖς συγχορευῶν, ὡς Στρατηγός τῶν Ἀγγέλων καὶ μύστης Θεοῦ, ὑπὲρ ἡμῶν τῷ Σωτῆρι, Γαβριήλ πρέσβευε.

Ὡς φύλακες τοῦ κόσμου, καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ Ταξίαρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα, καθικετεύσατε.

Θεοτοκίον.

Συμφώνως Θεοτόκε, Σὲ δοξολογοῦμεν, ὅτι παθῶν καὶ κινδύνων λυτροῦσαι ἡμᾶς, καὶ τὰς ἡμῶν ἰκεσίας, ἐπ' ἀγαθοῖς ἐκπληροῖς.

Μικρά Συναπτή.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40).

τόκο ἰκετεύσατε γιὰ τὸν κόσμο.

Ἐπειδὴ ἀναδειχθήκατε προστάτες ὄλων, Μιχαήλ μαζί μέ τόν Γαβριήλ, ἐπισκεφθεῖτε, ἐκείνους πού τιμοῦν μέ πόθο τὴν πανηγυρική μνήμη σας, καί σᾶς ἀνυμνοῦν μέ πίστη, γιὰ νά σώζονται ἀπό κάθε δύσκολη περίσταση.

Θεοτοκίο.

Δέχθηκες τὸν Ἄναρχο Λόγο, πού ἤθελε, νά ἀναπλάσει τή φύση μου Παρθένε, καί τὸν γέννησες ὅταν πῆρε σάρκα· Γί' αὐτό, Θεοτόκε, σέ μεγαλύνουμε ἀκατάπαυστα.

Τῶν Ἀσωμάτων. Δεύτερος.

Γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς, καί γί' αὐτούς πού ταξιδεύουν στή θάλασσα, καί βρίσκονται σέ ἀνάγκες, φανήκατε ὑπερασπιστές, ἐσεῖς πρῶτοι ἀπό τοὺς Ἀσωμάτους, Μιχαήλ καὶ Γαβριήλ.

Πανηγυρίζοντας μαζί μέ τίς τάξεις τῶν Δυνάμεων καὶ τῶν Θρόνων, ὡς Στρατηγός τῶν Ἀγγέλων καὶ μυσταγωγός τοῦ Θεοῦ, Γαβριήλ, πρέσβευε τὸν Σωτῆρα γιὰ μᾶς.

Ὡς φύλακες τοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἐκκλησίας, καί ὡς Ταξίαρχες τῶν ἄνω Δυνάμεων, ἰκετεύσατε τὸν Σωτῆρα γιὰ μᾶς.

Θεοτοκίο.

Ἀπό κοινοῦ, Θεοτόκε, σέ δοξολογοῦμε, διότι μᾶς λυτρώνεις ἀπό πάθη καὶ κινδύνους, καὶ κπληρώνεις τίς ἰκεσίες μας γιὰ τό καλό.

Μικρή Συναπτή.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια.

Ὡς πρόμαχον καὶ πρύτανιν, τοῦ βροτείου σε γένους, καὶ προνομία ἄριστον, Ἀρχιστράτηγε θεῖε, ἀνέδειξεν ὁ Ποιητής, καὶ Θεὸς καὶ δόξη σε, τετίμηκεν ἀπορρήτως, τοῦ προσφωνεῖν ἀνευδότης, τὸν τρισάγιον καὶ θεῖον, ἐπινίκιον ὕμνον.

Ἀρρήτως πυρσευόμενος, ταῖς θεϊκαῖς ἐλλάμψεις, τῆς ὑπερφώτου Τριάδος, διέρχη πᾶσαν τὴν κτίσιν, ὡς ἀστραπὴ Ἀρχάγγελε, πληρῶν τὸ θεῖον πρόσταγμα, Μιχαήλ ἀστραπόμορφε, φρουρῶν φυλάττων καὶ σκέπων, τοὺς σε φαιδρῶς ἀνυμνοῦντας.

Ἐξουσιῶν Δυνάμεων, Ἀρχαγγέλων Ἀγγέλων, Κυριοτήτων Θρόνων τε, καὶ Ἀρχῶν πρωτοστάτης, ὑπὸ Θεοῦ κατεστάθης, Ἀρχιστράτηγε θεῖε, Μιχαήλ ὑπερένδοξε· τῷ ἀστέκτω οὖν θρόνω, παρεστηκῶς, σκέπε φρούρει φύλαττε σῶζε πάντα, τοὺς πίστευσε γεραίροντας, τὸν τοῦ κόσμου προστάτην.

Θεοτοκίον.

Τιμιωτέρα πέφυκας, Χερουβὶμ τῶν ἐνδόξων, καὶ Σεραφὶμ Πανύμνητε, τῶν φρικτῶν ἀσυγκρίτως, ἐνδοξότερα καὶ πάντων, τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων, ἀγιωτέρα Πάναγνε· τὸν γὰρ Κτίστην τῶν ὅλων, σωματικῶς, ἀπορρήτως τέτοκας Θεοτόκε· ὃν αἴτησαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

Ἐξαποστειλάρια.

Ὡς ὑπερασπιστὴ καὶ πρύτανη (πρόεδρος) τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ φωτιστὴ ἄριστο, θεϊκὴ Ἀρχιστράτηγε (Μιχαήλ), σὲ ἀνέδειξε ὁ Ποιητής καὶ Θεός, καὶ σὲ τίμησε μὲ δόξα, νὰ ἀναπέμψεις ἀκατάπαυστα τὸν τρισάγιο καὶ θεϊκὸ ἐπινίκιο ὕμνο.

Φωτιζόμενος κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο ἀπὸ τῆς θεϊκῆς λάμψεις τῆς ἀνώτερης ἀπὸ τὸ φῶς Ἁγίας Τριάδος, διέρχεσαι ὅλη τὴν κτίση ὡς ἀστραπὴ, Ἀρχάγγελε, ἐκπληρώνοντας τὸ θεϊκὸ πρόσταγμα, Μιχαήλ ἀστραπόμορφε, φρουρῶντας, φυλάττοντας καὶ σκεπάζοντας, αὐτοὺς ποὺ σὲ ὕμνοῦν μὲ χαρὰ.

Ὅρισθηκες ἀπὸ τὸν Θεὸ πρωτοστάτης, προϊστάμενος, τῶν Ἐξουσιῶν, τῶν Δυνάμεων, τῶν Ἀρχαγγέλων, τῶν Ἀγγέλων, τῶν Κυριοτήτων καὶ τῶν Θρόνων καὶ τῶν Ἀρχῶν, Ἀρχιστράτηγε Μιχαήλ ὑπερένδοξε· Ἐπειδὴ λοιπὸν παραστέκεσαι στὸν φοβερό θρόνο τοῦ Θεοῦ, σκέπε, φρούρει, φύλαττε, σῶζε ὅλους, ὅσοι μὲ πίστη ἐγκωμιάζουν ἐσένα τὸν προστάτη τοῦ κόσμου.

Θεοτοκίον.

Εἶσαι ἀσύγκριτα τιμιώτερη, Πανύμνητη, ἀπὸ τὰ ἐνδοξα Χερουβὶμ, καὶ ἐνδοξότερη ἀπὸ τὰ φρικτὰ Σεραφίμ, καὶ ἀγιώτερη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους Ἀγγέλους, Πάναγνη· Διότι γέννησες σωματικὰ τὸν Κτίστη τῶν ὅλων, Θεοτόκε, κατὰ τρόπο ἀνέκφραστο· Αὐτὸν ἰκέτευε, νὰ δώσει στοὺς δούλους σου λύτρωση τῶν πταισμάτων.

Αἶνοι. Στίχοι.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43).

<p>Τροπάρια.</p> <p>Τῶν οὐρανίων ταγμάτων ὡς προεξάρχοντα, καὶ τῶν ἐν γῆ ἀνθρώπων ἰσχυρὸν σε προστάτην, φύλακα καὶ ῥύστην ὑμνοῦμεν πιστῶς, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιῦ, ἀλγηδόνοσ ἡμᾶς ῥύσασθαι. (Δίς).</p> <p>Ὁ ταξιάρχης τῶν ἄνω θείων Δυνάμεων, σήμερον συγκαλεῖται, τῶν βροτῶν τὰς χορείας, μίαν σὺν Ἀγγέλοις φαιδρὰν ἑορτήν, συγκροτῆσαι Συναξεως, αὐτῶν τῆς θείας καὶ ἅμα ὕμνον Θεῶ, ἀναμέλψαι τὸν τρισάγιον.</p> <p>Ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν θείων ἡμᾶς πτερύγων σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαὴλ θεῖε νόε, φύλαττε καὶ σκέπε ἐν βίῳ παντί, καὶ ἐν ὥρᾳ Ἀρχάγγελε, τῇ τοῦ θανάτου σὺ πάρεσο βοηθός, ἡμῖν πᾶσιν εὐμενέστατος.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ὅπου ἐπισκίαση ἡ χάρις σου Ἀρχάγγελε, ἐκεῖθεν τοῦ διαβόλου διώκεται ἡ δύναμις· οὐ φέρει γὰρ τῷ φωτί σου προσμένειν, ὁ πεσὼν Ἐωσφόρος. Διὸ αἰτοῦμεν σε τὰ πυρφόρα αὐτοῦ βέλη, τὰ καθ' ἡμῶν κινούμενα ἀπόσβεσον, τῇ μεσιτεία σου λυτρούμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν σκανδάλων αὐτοῦ, ἀξιύμνητε Μιχαὴλ Ἀρχάγγελε.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ δοξάζομέν σε, οἱ πιστοὶ κατὰ χρέος, τὴν πόλιν τὴν ἄσειστον, τὸ τεῖχος τὸ ἀρρήκτον, τὴν ἀρῶραγῆ προστασίαν, καὶ καταφυγὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.</p>		<p>Τροπάρια.</p> <p>Ὡς προϊστάμενο τῶν οὐρανίων ταγμάτων, καὶ ἰσχυρὸ προστάτη τῶν ἀνθρώπων ἐπάνω στῆ γῆ, φύλακα καὶ λυτρωτὴ σέ ὑμνοῦμε, Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε, παρακαλώντας νά μᾶς λυτρώσεις ἀπὸ κάθε πόνο φθοροποιό. (Δίς).</p> <p>Ὁ Ταξιάρχης τῶν οὐρανίων θεϊκῶν Δυνάμεων σήμερα προσκαλεῖ τὰ πλήθη τῶν ἀνθρώπων, νά συγκροτήσουν μαζί μέ τούς Ἀγγέλους μία χαρούμενη γιορτὴ τῆς ἱερῆς τους Συναξῆς, καὶ συγχρόνως νά ψάλλουν στόν Θεό τόν τρισάγιο ὕμνο.</p> <p>Ἐμᾶς πού καταφεύγουμε μέ πίστη κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν φτερῶν σου, Μιχαήλ, ἱερό πνεῦμα, φύλαγε καὶ σκέπαζε μας σέ ὅλη τὴ ζωὴ μας, καὶ κατὰ τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, νά βρεθεῖς κοντά σέ ὅλους μας, ὡς βοηθός εὐνοϊκός(φιλικός).</p> <p>Δόξα ...</p> <p>Ὅπου ρίξει τὴ σκιά της ἡ χάρη σου, Ἀρχάγγελε, ἀπὸ ἐκεῖ διώχεται ἡ δύναμη τοῦ διαβόλου· Διότι δέν ἀντέχει ὁ ξεπεσμένος Ἐωσφόρος, νά μένει κοντά στό φῶς σου. Γι' αὐτό σέ παρακαλοῦμε, σβῆσε μέ τὴ μεσιτεία σου τὰ πυρωμένα βέλη του, πού κινοῦνται ἐναντίον μας λυτρώνοντάς μας ἀπὸ τὰ σκάνδαλά του, ἀξιύμνητε Μιχαήλ Ἀρχάγγελε.</p> <p>Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Σέ μακαρίζουμε, Θεοτόκε Παρθένε, καὶ σέ δοξάζουμε οἱ πιστοί, ὅπως ἔχουμε χρέος, ἐσένα τὴν ἀκλόνητη πόλη, τὸ τεῖχος πού δέν γκρεμίζεται, τὴν προστασία πού δέ ραγίζει, καὶ τό καταφύγιο τῶν ψυχῶν μας.</p>
---	--	--

<p>Δοξολογία μεγάλη. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Απολυτικά.</p> <p>Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, δυσωποῦμεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι τειχίσητε ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερυγῶν, τῆς αὐλοῦ ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτο- ντας, ἐκτενῶς καί βοῶντας, ἐκ τῶν κινδύνων λυ- τρῶσασθε ἡμᾶς, Ταξιάρχαι τῶν ἄνω Δυνάμεων.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον.</p> <p>Ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτήρος, ἡ πολυτί- μητος παστὰς καὶ Παρθένος, τὸ ἱερὸν θησαύρισμα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, σήμερον εἰσάγεται, ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, τὴν χάριν συνεισάγουσα, τὴν ἐν Πνεύματι θείῳ· ἦν ἀνυμνοῦσιν Ἄγγελοι Θεοῦ· αὕτη ὑπάρχει σκηνὴ ἐπουράνιος.</p> <p>Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (Β'. 2-10). Ἀδελφοί, εἰ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν, πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες</p>		<p>Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Αντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Απολυτικά.</p> <p>Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστράτηγοι, ἰκετεύουμε ἐσᾶς ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι, νὰ μᾶς προστατεύσετε μέ τίς δι- κές σας δεήσεις κάτω ἀπό τὴ σκέπη τῶν φτερῶν τῆς ἄυλης δόξας σας, φρουρώντας ἐμᾶς, πού πέφτουμε τα- πεινά μπροστά σας καὶ φωνάζουμε συνεχῶς· Λυτρῶστε μας ἀπό τοὺς κινδύνους, ὡς Ἀρχιστράτηγοι τῶν οὐρανίων Δυνάμεων.</p> <p>Τοῦ Ἁγίου τοῦ ναοῦ. Κοντάκιο.</p> <p>Ὁ καθαρῶτατος ναὸς τοῦ Σωτήρα, ἡ πολυτιμημένη παστάδα (νυφικός θάλαμος) καὶ Παρθένος, ὁ ἱερός θη- σαυρός τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, σήμερα εἰσάγεται στόν οἶκο τοῦ Κυρίου εἰσάγοντας μαζί της τὴ χάρη τοῦ θεϊκοῦ (Ἁγίου) Πνεύματος· Τὴν ὁποία ὑμνοῦν οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ· Αὕτη εἶναι σκηνὴ (κατοικία) ἐπουράνια.</p> <p>Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ἑβραίους. (Β'. 2-10). Ἀδελφοί, ἐάν ὁ λόγος πού λέχθηκε μέ Ἀγγέλους ἀποδείχθηκε βέβαιος, καὶ κάθε παράβαση καὶ παρα- κοὴ ἔλαβε τὴ δίκαιη ἀνταπόδοση καὶ τιμωρία, πῶς ἐμεῖς</p>
--	--	--

σωτηρίας; Ἦτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλειῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη, συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι καὶ ποικίλαις δυνάμεσι καὶ Πνεύματος Ἁγίου μερισμοῖς κατὰ τὴν αὐτοῦ θέλησιν. Οὐ γὰρ ἀγγέλοις ὑπέταξε τὴν οἰκουμένην τὴν μέλλουσαν, περὶ ἧς λαλοῦμεν, διεμαρτύρατο δέ πού τις λέγων· «Τί ἐστὶν ἄνθρωπος ὅτι μιμήσκη αὐτοῦ, ἢ υἱὸς ἀνθρώπου ὅτι ἐπισκέπτη αὐτόν; Ἠλάττωσας αὐτόν βραχύ τι παρ' ἀγγέλους, δόξη καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτόν, πάντα ὑπέταξας ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ· ἐν γὰρ τῷ «ὑποτάξαι» αὐτῷ τὰ «πάντα» οὐδὲν ἀφήκεν αὐτῷ ἀνυπότακτον. Νῦν δὲ οὐπω ὀρῶμεν αὐτῷ τὰ «πάντα ὑποτεταγμένα»· τὸν δὲ «βραχύ τι παρ' ἀγγέλους ἠλαττωμένον» βλέπομεν Ἰησοῦν διὰ τὸ πάθημα τοῦ θανάτου «δόξη καὶ τιμῇ ἐστεφανωμένον», ὅπως χάριτι Θεοῦ ὑπὲρ παντὸς γεύσῃται θανάτου. Ἐπρεπε γὰρ αὐτῷ, δι' ὃν τὰ πάντα καὶ δι' οὗ τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Λουκᾶν (Γ'. 16-21).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ὁ

θά ξεφύγουμε, ἂν ἀμελήσουμε τόσο μεγάλη σωτηρία; Ἡ ὁποία ἀφοῦ ἔκανε τὴν ἀρχή, νὰ διδάσκεται ἀπὸ τὸν Κύριο, βεβαιώθηκε σ' ἡμᾶς ἀπὸ ἐκείνους πού τὴν ἄκουσαν, ἐνῶ ἔδινε τὴ μαρτυρία του ὁ Θεός με σημεία καὶ τεράστια θαύματα, καὶ μέ ποκίλες δυνάμεις καὶ μέ διανομές χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος σύμφωνα με τὴ θέληση τοῦ Θεοῦ. Διότι δὲν ὑπέταξε σὲ Ἀγγέλους τὴ μελλοντικὴ οἰκουμένη, γιὰ τὴν ὁποία μιλοῦμε, ἀλλὰ κάποιος μαρτυρεῖ κάπου στὴν Ἁγία Γραφή λέγοντας· Ποιὰ εἶναι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε νὰ τὸν θυμᾶσαι ἢ τοῦ ἀπογόνου τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε, νὰ τὸν φροντίζεις; Τὸν ἔκανες κάπως κατώτερο ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, τὸν στεφάνωσες με δόξα καὶ τιμῇ, ὅλα τὰ ὑπέταξες κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του· Διότι μέ τό νὰ ὑποτάξει σ' αὐτόν τὰ πάντα, δὲν ἄφησε τίποτε ἀνυπότακτο σ' αὐτόν. Τώρα ὁμως δὲν βλέπουμε νὰ εἶναι ὑποτεταγμένα σ' αὐτόν τὰ πάντα· Ἀλλὰ βλέπουμε τὸν Ἰησοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος, νὰ εἶναι στεφανωμένος με δόξα καὶ τιμῇ ἐξ αἰτίας τοῦ πάθους τοῦ θανάτου του, γιὰ τὴ χάρη πού θέλησε ὁ Θεός νὰ δώσει στους ἀνθρώπους, νὰ γευθεῖ θάνατο ὁ Χριστός γιὰ τὴ σωτηρία ὅλων τῶν ἀνθρώπων (γιὰ τὸν καθένα). Διότι ἔπρεπε στὸν Θεό, πρὸς τὸν ὁποῖο ἀποβλέπουν τὰ πάντα, καὶ διὰ τοῦ ὁποίου κατευθύνονται τὰ πάντα, ἀφοῦ ὀδηγήσει πολλοὺς ἀνθρώπους στὴ δόξα, νὰ ἀναδείξει τέλειο Σωτήρα, τὸν ἀρχηγὸ τῆς σωτηρίας τους με τὰ πάθη του (Σταύρωση, θάνατο).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Λουκᾶν. (Γ'. 16-21).

Εἶπε ὁ Κύριος στους Μαθητές του· Ὅποιος ἀκούει

ἀκούων ὑμῶν ἐμοῦ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με. Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐθεώρουν τὸν σατανᾶν ὡς ἀστραπὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα. Ἴδου δίδωμι ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήση. Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαι σοι, Πάτερ, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναί, ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

ἐσαῶς, ἀκούει ἐμένα, καὶ ὅποιος ἀγνοεῖ ἐσαῶς, ἀγνοεῖ ἐμένα· Καὶ ὅποιος ἀγνοεῖ ἐμένα, ἀγνοεῖ αὐτόν πού μὲ ἔστειλε. Ἐπέστρεψαν λοιπὸν οἱ ἑβδομήντα Ἀπόστολοι μὲ χαρὰ λέγοντας· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται σ' ἐμᾶς μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ ὀνόματός σου· Καὶ τοὺς εἶπε· (Ἀφότου ἄρχισα τό ἔργο μου, καὶ τώρα πού μου λέτε αὐτά), ἔβλεπα τὸν σατανᾶ, νά πέφτει ἀπὸ τίς οὐράνιες σφαιρες στά χαμηλά μὲ πάταγο ὡς ἀστραπή (μὲ τὴν ἀπώλεια τῆς ἐξουσίας του). Νά, σαῶς δίνω ἐξουσία, νά παταῖτε ἐπάνω σέ φίδια καὶ σκορπιούς καὶ σέ ὅλη τὴν κακοποιό δύναμη τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τίποτε νά μὴ μπορεῖ νά σαῶς βλάψει. Ὅμως μὴ χαίρεσθε μόνο γι' αὐτό, διότι δηλαδή τὰ δαιμόνια ὑποτάσσονται σ' ἐσαῶς· Ἀντίθετα νά χαίρεσθε, διότι τὰ ὀνόματά σας εἶναι γραμμένα στοὺς οὐρανοὺς. Κατ' αὐτὴ τὴν ὥρα αἰσθάνθηκε πνευματικὴ ἀγαλλίαση ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε· Σέ εὐχαριστῶ, Πατέρα, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, διότι ἀπέκρυψες αὐτές τίς ἀλήθειες ἀπὸ ἀνθρώπους πού νόμιζαν ὅτι εἶναι σοφοὶ καὶ συνετοί, καὶ τίς ἀποκάλυψες σέ ἀφελεῖς καὶ ταπεινοὺς· Ναί, Πατέρα, σέ εὐχαριστῶ, γιατί ἔτσι φάνηκε ἀρεστό μπροστά σ' ἐσένα.